

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 650/2012

av den 4 juli 2012

om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 81.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téens yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Unionen har satt som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, inom vilket man säkerställer fri rörlighet för personer. I syfte att gradvis upprätta ett sådant område ska unionen besluta om åtgärder rörande civilrättsligt samarbete med gränsöverskridande verkan, särskilt när detta behövs för att den inre marknaden ska fungera väl.
- (2) Enligt artikel 81.2 c i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt får sådana åtgärder omfatta åtgärder som syftar till att säkerställa förenlighet mellan tillämpliga bestämmelser i medlemsstaterna om lagkonflikter och om domstolars behörighet.
- (3) Europeiska rådet uttryckte vid sitt möte i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 sitt stöd för principen om ömsesidigt erkännande av domar och andra avgöranden av rättsliga myndigheter och såg detta som en hörnsten i det rättsliga samarbetet på det civilrättsliga området samt uppmanade rådet och kommissionen att anta ett åtgärdsprogram för att genomföra den principen.
- (4) Kommissionens och rådets gemensamma åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar på privaträttens område ⁽³⁾ antogs den 30 november 2000. I det programmet identifieras åtgärder som rör harmonisering av lagvalsregler som åtgärder som underlättar ömsesidigt erkännande av domar, och det föreskrivs att man utarbetar en rättsakt om testamenten och arv.
- (5) Vid sitt möte i Bryssel den 4–5 november 2004 antog Europeiska rådet ett nytt program, kallat Haagprogrammet: Stärkt frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen ⁽⁴⁾. Det programmet framhåller behovet av att anta en rättsakt om arvsfrågor som främst behandlar frågor om lagvalsregler, behörighet, ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar på arvsområdet samt ett europeiskt arvsintyg.
- (6) Vid sitt möte i Bryssel den 10–11 december 2009 antog Europeiska rådet ett nytt flerårigt program, kallat Stockholmsprogrammet – ett öppet och säkert Europa i medborgarnas tjänst och för deras skydd ⁽⁵⁾. I det programmet ansåg Europeiska rådet att det ömsesidiga erkännandet borde utvidgas till områden som ännu inte omfattas men som är betydelsefulla i det dagliga livet, till exempel arv och testamenten, samtidigt som medlemsstaternas rättssystem, inbegripet grunderna för rättsordningen (*ordre public*) och nationella sedvänjor på området, tas i beaktande.
- (7) En välfungerande inre marknad bör underlättas genom att man undanröjer hindren för fri rörlighet för de personer som för närvarande har svårt att hävda sina rättigheter vid arv med gränsöverskridande verkan. I det europeiska området för rättvisa bör medborgarna kunna utforma sina arvsrättsliga förhållanden i förväg. Det är också viktigt att på ett effektivt sätt skydda rättigheterna för arvingar, testamentstagare, övriga till den avlidne närstående personer och borgenärer.
- (8) För att uppnå dessa mål bör denna förordning sammanföra bestämmelserna om behörighet, tillämplig lag och erkännande eller, i tillämpliga fall, godkännande, verkställbarhet och verkställighet av domar, officiella handlingar och förlikningar inför domstol samt om inrättande av ett europeiskt arvsintyg.

⁽¹⁾ EUT C 44, 11.2.2011, s. 148.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 13 mars 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 7 juni 2012.

⁽³⁾ EGT C 12, 15.1.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT C 53, 3.3.2005, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT C 115, 4.5.2010, s. 1.

- (9) Denna förordnings tillämpningsområde bör innefatta alla civilrättsliga aspekter av arv efter en avliden person, det vill säga alla former av överföring av tillgångar, rättigheter och skyldigheter efter dödsfall, oavsett om det rör sig om ett testamentariskt förordnande om kvarlåtenskap eller om arv enligt den legala arvsordningen.
- (10) Denna förordning bör inte tillämpas på skattefrågor eller förvaltningsrättsliga frågor. Det bör därför vara den nationella lagstiftningen som avgör till exempel hur skatter och andra förvaltningsrättsliga förpliktelser beräknas och betalas, oavsett om det rör sig om skatter som den avlidne skulle betala vid sin död eller om någon typ av arvsskatt som ska betalas av dödsboet eller förmånstagarna. Det bör också vara den nationella lagstiftningen som avgör huruvida frigörande av kvarlåtenskapen till förmånstagarna enligt denna förordning eller registrering av kvarlåtenskapen i ett register får bli föremål för beskattning.
- (11) Denna förordning bör inte tillämpas på andra civilrättsliga områden än arv. För tydlighetens skull bör ett antal frågor som skulle kunna betraktas som knutna till arvsområdet uttryckligen undantas från denna förordnings tillämpningsområde.
- (12) Denna förordning bör således inte tillämpas på frågor som rör makars förmögenhetsförhållanden, inbegripet äktenskapsförord, som förekommer i vissa rättssystem, i den mån dessa inte påverkar arvsfrågor eller förmögenhetsrättsliga frågor avseende förhållanden som bedöms ha verkan jämförbar med äktenskap. De myndigheter som handlägger ett arv enligt denna förordning bör dock, beroende på omständigheterna, beakta en avveckling av den avlidnes äktenskapliga förmögenhetsförhållanden eller liknande förmögenhetsrättsliga förhållanden vid fastställandet av den avlidnes kvarlåtenskap och förmånstagarnas respektive arvslotter.
- (13) Frågor som rör upprättande, förvaltning och upplösande av trustar bör också undantas från tillämpningsområdet för denna förordning. Detta bör inte tolkas som ett generellt undantag för trustar. När en trust upprättas genom testamente eller enligt den legala arvsordningen bör den lag som är tillämplig på arvet enligt denna förordning tillämpas när det gäller arvsordningen för tillgångarna och fastställandet av förmånstagarna.
- (14) Rättigheter och tillgångar som uppkommit eller överlåtits på annat sätt än genom arv, till exempel genom gåvor, bör också vara undantagna från denna förordnings tillämpningsområde. Dock bör det vara den lag som denna förordning anger som tillämplig på arvet som avgör huruvida gåvor eller andra förordnanden som gjorts under livstiden och som gett upphov till en sakrätt före tidpunkten för dödsfallet ska återföras eller beaktas vid fastställandet av förmånstagarnas arvslotter i enlighet med den lag som är tillämplig på arvet.
- (15) Denna förordning bör medge uppkomst eller överlåtelse genom arv av en rättighet i fast eller lös egendom i enlighet med den lag som är tillämplig på arvet. Den bör dock inte inverka på det begränsade antal (*numerus clausus*) sakrätter som finns i vissa medlemsstaters nationella lagstiftning. En medlemsstat bör inte vara skyldig att erkänna en sakrätt avseende egendom i den medlemsstaten om denna sakrätt inte är känd inom medlemsstatens rättsordning.
- (16) För att förmånstagarna ska komma i åtnjutande i en annan medlemsstat av de rättigheter som uppkommit eller överlåtits på dem genom arv bör denna förordning dock möjliggöra anpassningen av en okänd sakrätt till den närmast likvärdiga sakrätten enligt lagstiftningen i den andra medlemsstaten. En sådan anpassning bör genomföras med beaktande av de syften och intressen som den specifika sakrätten motiveras av och den verkan den har. För att kunna bestämma närmast likvärdiga nationella sakrätt får myndigheterna eller de behöriga personerna i den stat vars lag tillämpas på arvet kontaktas angående ytterligare information om sakrättens natur och verkningar. I detta syfte kan befintliga nätverk på området för rättsligt samarbete på privaträttens område användas liksom alla andra tillgängliga medel som underlättar förståelsen av utländsk lag.
- (17) Den anpassning av okända sakrätter som uttryckligen föreskrivs i denna förordning bör inte utesluta andra former av anpassning i samband med tillämpningen av denna förordning.
- (18) De krav som ställs vid registrering i ett register av en rättighet i fast eller lös egendom bör undantas från denna förordnings tillämpningsområde. Det bör därför vara lagen i den medlemsstat där registret förs (för fast egendom lagen där egendomen är belägen (*lex rei sitae*)) som avgör de rättsliga villkoren och förfarandet för registreringen och vilka myndigheter, såsom myndigheter med ansvar för fastighetsregister eller notarier, som ansvarar för att kontrollera att alla krav har uppfyllts och att de handlingar som uppvisats är tillräckliga eller innehåller de uppgifter som krävs. Myndigheterna får särskilt kontrollera att den avlidnes rätt till den arvsegendom som anges i den handling som uppvisas för registrering är en rättighet som har registrerats i registret eller som på annat sätt bevisas i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där registret förs. För att undvika duplicering av handlingar bör registeransvariga myndigheter godkänna handlingar som har upprättats av behöriga myndigheter i en annan medlemsstat och vilkas rörlighet föreskrivs i denna förordning. I synnerhet bör det europeiska arvsintyg som utfärdas enligt denna förordning utgöra en giltig handling för registrering av arvsegendomen i ett register i

- en medlemsstat. Detta bör dock inte innebära att de myndigheter som är involverade i registreringen inte kan uppmåna den person som ansöker om registrering att lämna sådana ytterligare uppgifter eller handlingar som krävs enligt lagen i den medlemsstat där registret förs, till exempel information eller handlingar gällande betalning av skatt. Den behöriga myndigheten får meddela den person som ansöker om registrering hur den information eller de handlingar som saknas kan lämnas.
- (19) Verkningarna av registreringen av en rättighet i ett register bör också undantas från denna förordnings tillämpningsområde. Det bör därför vara lagen i den medlemsstat där registret förs som avgör huruvida registreringen exempelvis har en fastställande eller konstitutiv verkan. Om det exempelvis för att förvärva en rättighet krävs registrering enligt lagen i den medlemsstat där registret förs – för att registrens *erga omnes*-verkan ska uppnås eller för att skydda förlikningar inför domstol – bör tidpunkten för detta förvärv regleras av lagen i den medlemsstaten.
- (20) Denna förordning bör ta hänsyn till de olika system för handläggning av arvsrättsliga frågor som tillämpas i medlemsstaterna. I denna förordning bör begreppet "domstol" därför ges en vid definition så att det täcker inte bara domstolar i ordets egentliga mening, som utövar rättsliga funktioner, utan också de notaries eller registreringsmyndigheter i en del medlemsstater som i vissa arvsfrågor utövar en rättslig funktion i likhet med domstolar och de notaries och rättstillämpare som i vissa medlemsstater utövar rättsliga funktioner i vissa arvsfrågor genom delegering från en domstol. Alla domstolar enligt definitionen i denna förordning bör vara underkastade denna förordnings bestämmelser om behörighet. Däremot bör begreppet "domstol" inte omfatta sådana icke-rättsliga myndigheter i en medlemsstat som enligt nationell lagstiftning har befogenhet att handlägga arvsfrågor, såsom notaries i flertalet medlemsstater, där de vanligtvis inte utövar rättsliga funktioner.
- (21) Enligt denna förordning bör alla notaries som har behörighet i arvsrättsliga frågor i medlemsstaterna ha rätt att utöva denna behörighet. Huruvida notaries i en viss medlemsstat kommer att vara underkastade bestämmelserna om behörighet i denna förordning eller inte bör bero på huruvida de omfattas av den definition av begreppet "domstol" som gäller för denna förordning.
- (22) Akter som utfärdats av notaries i arvsfrågor i medlemsstaterna bör cirkuleras i enlighet med denna förordning. Om notarierna utövar rättsliga funktioner är de underkastade bestämmelserna om behörighet, och deras avgöranden bör spridas i enlighet med bestämmelserna om erkännande, verkställbarhet och verkställighet av domar. När notarierna inte utövar rättsliga funktioner är de inte underkastade bestämmelserna om behörighet, och de officiella handlingar som de utfärdar bör cirkuleras i enlighet med bestämmelserna om officiella handlingar.
- (23) Med tanke på medborgarnas ökande rörlighet samt för att säkerställa en korrekt rättstillämpning i unionen och säkra den faktiska anknytningen mellan arvet och den medlemsstat där behörigheten utövas bör det i denna förordning anges att det allmänna anknytningskriteriet för fastställande av såväl behörighet som tillämplig lag bör vara den avlidnes hemvist vid sin död. Vid fastställandet av hemvisten bör den myndighet som handlägger arvet göra en helhetsbedömning av omständigheterna kring den avlidnes liv under de år som föregick dödsfallet och vid tidpunkten för dödsfallet, med beaktande av alla relevanta omständigheter, särskilt hur varaktig och regelbunden den avlidnes vistelse i den berörda staten varit, förhållandena vid vistelsen samt skälen till denna. Den på detta sätt fastställda hemvisten bör ha en nära och stabil koppling till den berörda staten med beaktande av de specifika målen för denna förordning.
- (24) Fastställandet av den avlidnes hemvist kan i vissa fall visa sig komplicerat. Ett sådant fall kan i synnerhet uppkomma om den avlidne av yrkesmässiga eller ekonomiska skäl har bott utomlands, ibland under längre perioder, men bibehållit en nära och stabil koppling till sin ursprungsstat. I ett sådant fall skulle det, beroende på omständigheterna, kunna anses att den avlidne fortfarande hade sin hemvist i sin ursprungsstat, där den avlidnes familj hade sina huvudsakliga intressen och den avlidne hade sitt sociala liv. Andra komplicerade fall kan uppkomma då den avlidne har bott i flera stater eller rest från stat till stat utan att ha något mer permanent boende i någon av dessa. Om den avlidne var medborgare i en av dessa stater eller hade alla sina viktigaste tillgångar i en av dessa stater skulle den avlidnes medborgarskap eller den plats där de tillgångarna var belägna kunna vara en särskild faktor vid helhetsbedömningen av alla omständigheter.
- (25) Vad gäller fastställandet av vilken lag som ska tillämpas på arvet får den myndighet som handlägger arvet i undantagsfall, exempelvis om den avlidne relativt nyligen före sin död hade flyttat till den stat där denne hade sin hemvist och det av samtliga omständigheter i fallet framgår att vederbörande uppenbarligen hade en närmare anknytning till en annan stat, bestämma att den lag som ska tillämpas på arvet inte ska vara lagen i den stat där den avlidne hade sin hemvist utan lagen i den stat till vilken den avlidne uppenbarligen hade en närmare anknytning. Den uppenbart närmaste anknytningen bör dock inte användas som kompletterande anknytningskriterium i fall då det visar sig komplicerat att fastställa var den avlidne hade sin hemvist vid sin död.

- (26) Ingenting i denna förordning bör hindra en domstol från att tillämpa bestämmelser som är utformade för att förhindra kringgående av lagen, såsom *fraude à la loi* inom internationell privaträtt.
- (27) Reglerna i denna förordning är tänkta att se till att den myndighet som handlägger arvet i de flesta fall kommer att tillämpa den egna lagstiftningen. Därför anger denna förordning ett antal mekanismer som skulle träda i kraft då den avlidne för regleringen av sitt arv hade valt lagstiftningen i en medlemsstat där denne var medborgare.
- (28) En av dessa mekanismer bör ge de parter som berörs möjlighet att ingå ett avtal om val av domstol till förmån för domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts. Det blir då nödvändigt att från fall till fall, framför allt beroende på den fråga som omfattas av avtalet om val av domstol, avgöra huruvida avtalet måste ingås av samtliga parter som berörs av arvet eller om några av dessa kan enas om att låta den valda domstolen avgöra en särskild fråga i en situation där en dom i denna domstol inte skulle påverka de övriga parternas rätt till arvet.
- (29) Om ett arvsmål tagits upp av en domstol, vilket förekommer i vissa medlemsstater, bör den domstolen avsluta förfarandet om parterna enas om att göra upp arvsfrågan i godo utanför domstol i den medlemsstat vars lag har valts. Om ett arvsmål inte tagits upp på eget initiativ av en domstol bör denna förordning inte hindra parterna från att göra upp arvsfrågan i godo utanför domstol, t.ex. hos en notarie i en medlemsstat som de själva valt, om detta är möjligt enligt den medlemsstatens lagstiftning. Detta bör även vara fallet om den lag som är tillämplig på arvet inte är lagen i den medlemsstaten.
- (30) För att säkerställa att domstolarna i alla medlemsstater får utöva behörighet på samma grunder när det gäller arv efter personer som inte hade sin hemvist i en medlemsstat vid sin död bör man i denna förordning uttömmande, i hierarkisk ordning, förteckna de grunder på vilka sådan subsidiär behörighet får utövas.
- (31) För att framför allt råda bot på situationer där rättsvägran föreligger bör man i denna förordning föreskriva ett *forum necessitatis* som gör det möjligt för en domstol i en medlemsstat att i undantagsfall avgöra ett arvsärende som har nära anknytning till en tredjestat. Ett sådant undantagsfall kan anses föreligga när ett förfarande visar sig vara omöjligt i den berörda tredjestaten, exempelvis på grund av inbördeskrig, eller när sökanden inte rimligen kan förväntas inleda eller genomföra ett förfarande i det landet. En sådan behörighet grundad på *forum necessitatis* bör dock kunna utövas endast om målet har tillräcklig anknytning till den medlemsstat där talan väcks.
- (32) För att underlätta för arvingar och testamentstagare med hemvist i en annan medlemsstat än den där arvsärendet handläggs eller kommer att handläggas bör denna förordning ge alla som är arvsberättigade enligt den lag som är tillämplig på arvet en möjlighet att avge en förklaring om accept av eller avstående från arv, legat eller laglott eller, när det gäller skulderna i arvsärendet, en förklaring om ansvarsbegränsning enligt lagen i den medlemsstat där de har sin hemvist, inför en domstol i den medlemsstaten. Detta bör inte utesluta att sådana förklaringar avges inför andra myndigheter i den medlemsstaten som är behöriga att ta emot förklaringar enligt den nationella lagstiftningen. Personer som väljer att utnyttja möjligheten att avge förklaringar i den medlemsstat där de har sin hemvist bör själva inom den tidsfrist som fastställs i den lag som är tillämplig på arvet underrätta den domstol eller myndighet som handlägger eller kommer att handlägga arvet om att sådana förklaringar har gjorts.
- (33) En person som önskar begränsa sitt ansvar i fråga om skulderna i arvsärendet bör inte ha möjlighet att göra detta genom att endast avge en förklaring i detta syfte inför domstolar eller andra behöriga myndigheter i den medlemsstat där denne har sin hemvist och där den lag som är tillämplig på arvet kräver att denne inleder ett särskilt rättsligt förfarande, t.ex. förrättande av bouppteckning, inför den behöriga domstolen. En förklaring som i sådana fall görs av en person som har sin hemvist i medlemsstaten och på det sätt som föreskrivs i den medlemsstatens lagstiftning bör därför inte vara formellt giltig enligt denna förordning. Inte heller bör handlingar som inleder det rättsliga förfarandet anses utgöra förklaringar enligt denna förordning.
- (34) För att rättsväsendet ska fungera väl bör det undvikas att sinsemellan oförenliga domar meddelas i olika medlemsstater. Den här förordningen bör därför innehålla allmänna processrättsliga regler liknande dem i andra unionsinstrument på området civilrättsligt samarbete.
- (35) En sådan processrättslig regel är regeln om litispensens, som kommer att träda i kraft om samma arvsmål handläggs vid olika domstolar i olika medlemsstater. Den regeln kommer då att fastställa vilken domstol som bör fortsätta handläggningen av arvsmalet.

- (36) Eftersom arvsfrågor i vissa medlemsstater kan handläggas av icke-rättsliga myndigheter, t.ex. notarier som inte är bundna av behörighetsbestämmelserna i denna förordning, går det inte att utesluta att en uppgörelse i godo utanför domstol och domstolsförfaranden avseende samma arv, eller två uppgörelser i godo utanför domstol avseende samma arv, kan inledas parallellt i olika medlemsstater. I sådana fall bör det vara de berörda parterna sak att så snart de blir medvetna om de parallella förfarandena sinsemellan enas om hur de ska förfara. Om de inte kan nå en överenskommelse, bör arvet handläggas och avgöras av de domstolar som är behöriga enligt denna förordning.
- (37) För att medborgarna ska kunna utnyttja den inre marknadens fördelar utan att äventyra rättssäkerheten bör den här förordningen ge dem möjlighet att förutse vilken lag som ska tillämpas på deras arv. Harmoniserade lagvalsregler bör införas för att sinsemellan oförenliga beslut ska kunna undvikas. Huvudregeln bör vara att arvet ska regleras av en förutsebar lag med nära anknytning till arvlåtarens situation. Av rättssäkerhetsskäl och för att undvika att arvet splittras bör den lagen styra arvet i dess helhet, dvs. all egendom som utgör kvarlåtenskap, oavsett tillgångarnas natur och oavsett om tillgångarna befinner sig i en annan medlemsstat eller i en tredjestat.
- (38) Denna förordning bör ge medborgarna möjlighet att i förväg utforma sina arvsrättsliga förhållanden genom att välja vilken lag som ska vara tillämplig på arvet. Detta val bör begränsas till lagen i den stat där de är medborgare för att säkerställa en koppling mellan den avlidne och den valda lagen och undvika att en lag väljs i avsikt att kullkasta de legitima förväntningarna hos personer som har rätt till en laglott.
- (39) Ett lagval bör uttryckligen anges i en förklaring i form av ett förordnande om kvarlåtenskap eller framgå av villkoren i ett sådant. Valet av lag kan anses framgå av ett sådant förordnande om kvarlåtenskap om den avlidne exempelvis i sitt förordnande hänvisat till särskilda bestämmelser i lagen i den stat där denne var medborgare eller om denne på annat sätt omnämnt den lagen.
- (40) Ett lagval enligt denna förordning bör vara giltigt även om den valda lagen inte ger någon möjlighet att välja lag i samband med arv. Den valda lagen bör emellertid vara avgörande i frågan om den materiella giltigheten för valet, dvs. huruvida den person som gjort valet kan anses ha förstått och samtyckt till det som denne gjorde. Detsamma bör gälla vid ändring eller upphävande av lagval.
- (41) Vid tillämpningen av denna förordning bör fastställandet av en persons medborgarskap eller flerfaldiga medborgarskap vara en inledande fråga att lösa. Huruvida en person ska anses vara medborgare i en stat är en fråga som inte omfattas av denna förordning och som är underkastad nationell lagstiftning samt i tillämpliga fall internationella konventioner, med full respekt för Europeiska unionens allmänna principer.
- (42) Den lag som är tillämplig på arvet bör styra arvet från det att arvsförfarandet inleds till dess att de tillgångar som utgör kvarlåtenskapen överförs till förmånstagarna, i enlighet med bestämmelserna i den lagen. Den bör omfatta frågor som rör förvaltningen av kvarlåtenskapen och ansvaret för skulder i arvsärendet. Betalningen av skulderna i arvsärendet kan, särskilt beroende på den lag som är tillämplig på arvet, innebära en särskild rangordning av borgenärerna.
- (43) De bestämmelser om behörighet som fastställs i denna förordning kan i vissa fall leda till en situation där den domstol som är behörig att fatta beslut om arvet inte kommer att tillämpa sin egen lagstiftning. När denna situation uppstår i en medlemsstat vars lagstiftning föreskriver att en boutredningsman ska utses bör denna förordning ge domstolarna i den medlemsstaten rätt att utse en eller flera boutredningsmän enligt sin egen lagstiftning när ansökan görs där. Detta bör inte påverka val som görs av parterna för att avgöra arvsfrågan i godo utanför domstol i en annan medlemsstat, där detta är möjligt enligt lagstiftningen i den medlemsstaten. I syfte att säkerställa en smidig samordning mellan den lag som är tillämplig på arvet och lagen i den utseende domstolens medlemsstat bör domstolen utse den eller de personer som skulle ha rätt att ha hand om dödsboförvaltningen enligt den lag som är tillämplig på arvet, till exempel testamentsexekutorn för den avlidne eller arvingarna själva eller, om den lag som är tillämplig på arvet så kräver, en utomstående boutredningsman. Domstolarna får emellertid i särskilda fall där deras lagstiftning kräver detta utse en utomstående boutredningsman även om detta inte föreskrivs i den lag som är tillämplig på arvet. Om den avlidne hade utsett en testamentsexekutor får denne inte berövas sina befogenheter såvida den lag som är tillämplig på arvet inte medger ett upphävande av dennes mandat.
- (44) De befogenheter som utövas av de boutredningsmän som utsetts i den medlemsstat i vilken den domstol där talan väcks befinner sig bör vara de boutredningsbefogenheter som de får utöva enligt den lag som är tillämplig på arvet. Om till exempel arvingen alltså utses till boutredningsman bör denne ha de boutredningsbefogenheter som en arvinge skulle ha enligt den lagen. Om de boutredningsbefogenheter som får utövas enligt den lag som

är tillämplig på arvet inte är tillräckliga för att bevara dödsboets tillgångar eller skydda borgenärernas rättigheter eller rättigheterna för andra personer som har stått som garantier för den avlidnes skulder, får den eller de boutredningsmän som utsetts i den medlemsstat i vilken den domstol där ansökan görs finns utöva kvarstående boutredningsbefogenheter i detta syfte i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstaten. Sådana kvarstående befogenheter skulle exempelvis kunna inbegripa upprättande av en förteckning över dödsboets tillgångar och skulder, information till borgenärerna om inledandet av arvsförfarandet och en uppmaning till dem om att uppge sina fordringar samt att vidta eventuella interimistiska åtgärder – däribland skyddsåtgärder – avsedda att bevara dödsboets tillgångar. De handlingar som utförs av en boutredningsman enligt kvarstående befogenheter bör respektera den lag som är tillämplig på arvet vad avser överföring av arvsegendomen, inklusive transaktioner som inletts av förmanstagarna innan boutredningsmannen utsågs, ansvaret för skulderna i arvsärendet och förmanstagarnas rättigheter, inklusive i förekommande fall rätt till accept av eller avstående från arv. Sådana handlingar skulle exempelvis endast kunna inbegripa överföring av tillgångar eller betalning av skulder där detta skulle medges enligt den lag som är tillämplig på arvet. Om utseendet av en utomstående boutredningsman ändrar ansvaret för arvingarna enligt den lag som är tillämplig på arvet bör en sådan ändring av ansvaret respekteras.

- (45) Denna förordning bör inte hindra att borgenärer, till exempel genom ombud, får vidta sådana ytterligare åtgärder som kan finnas att tillgå enligt den nationella lagstiftningen, i förekommande fall i enlighet med de relevanta unionsinstrumenten, för att skydda sina rättigheter.
- (46) Denna förordning bör medge tillhandahållande av information om inledandet av arvsförfarandet till potentiella borgenärer i andra medlemsstater där det finns tillgångar. Vid tillämpningen av denna förordning bör möjligheten därför beaktas att inrätta en mekanism, om lämpligt via e-juridikportalen, för att ge potentiella borgenärer i andra medlemsstater tillgång till relevant information så att de kan uppge sina fordringar.
- (47) Den lag som är tillämplig på arvet bör fastställa vilka förmanstagarna är i ett arvsärende. I merparten av lagarna omfattar begreppet "förmanstagare" arvingar, testamentstagare och personer som har rätt till en laglott, även om exempelvis testamentstagarnas rättsliga ställning inte är densamma enligt alla lagar. Enligt vissa lagar kan testamentstagaren erhålla en direkt del i kvarlåtenskapen, medan testamentstagaren enligt andra lagar endast kan få en fordran på arvingarna.
- (48) För att säkerställa rättssäkerhet för personer som i förväg vill planera sina arvsrättsliga förhållanden bör denna förordning fastställa en särskild lagvalsregel beträffande tillåtligheten och den materiella giltigheten för förordnanden om kvarlåtenskap. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna bestämmelse bör de faktorer som bör betraktas som faktorer som hänför sig till materiell giltighet förtecknas i denna förordning. Granskningen av den materiella giltigheten för ett förordnande om kvarlåtenskap kan leda till slutsatsen att förordnandet om kvarlåtenskap rättsligt sett inte existerar.
- (49) Medlemsstaterna har olika bestämmelser när det gäller tillåtligheten och godkännandet av ett arvsavtal, som är en typ av förordnande om kvarlåtenskap. För att göra det lättare att få arvsrättigheter till följd av ett arvsavtal godkända i medlemsstaterna bör det i denna förordning fastställas vilken lag som ska reglera sådana avtals tillåtlighet, deras materiella giltighet och deras bindande verkningar parterna emellan, inbegripet villkoren för deras upphävande.
- (50) Den lagstiftning som enligt denna förordning kommer att reglera tillåtligheten och den materiella giltigheten för ett förordnande om kvarlåtenskap och, när det gäller arvsavtal, de bindande verkningarna parterna emellan, bör inte påverka rättigheterna för en person som enligt lagstiftning som är tillämplig på arvet har rätt till en laglott eller en annan rätt som denne inte kan fräntas av den person vars kvarlåtenskap det gäller.
- (51) När det i denna förordning hänvisas till den lagstiftning som skulle ha varit tillämplig på arvet efter den person som upprättar ett förordnande om kvarlåtenskap, om denne hade avlidit samma dag som förordnandet gjordes, ändrades eller återkallades, vilket kan hända, bör en sådan hänvisning betraktas som en hänvisning till antingen lagstiftningen i den stat där den berörda personen hade sin hemvist den dagen eller, om denne gjort ett lagval enligt denna förordning, lagstiftningen i den stat där denne var medborgare den dagen.
- (52) Denna förordning bör reglera formella giltighetskrav på alla förordnanden om kvarlåtenskap som upprättas skriftligen genom bestämmelser som överensstämmer med bestämmelserna i Haagkonventionen av den 5 oktober 1961 rörande lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden. Vid avgörande av den formella giltigheten för ett förordnande om kvarlåtenskap enligt denna förordning bör den behöriga myndigheten inte beakta ett internationellt inslag som tillkommit på ett bedrägligt sätt i syfte att kringgå bestämmelserna om den formella giltigheten.

- (53) Vid tillämpningen av denna förordning bör varje lagbestämmelse genom vilken de tillåtna formerna av förordnanden om kvarlåtenskap begränsas på grundval av vissa personliga egenskaper hos den person som upprättar förordnandet, såsom hans eller hennes ålder, anses hänföra sig till formen. Detta bör inte tolkas som att den tillämpliga lagen i fråga om den formella giltigheten för ett förordnande om kvarlåtenskap enligt denna förordning bör avgöra huruvida en minderårig har kapacitet att upprätta ett förordnande om kvarlåtenskap. Den lagen bör vara avgörande endast i fråga om huruvida en personlig egenskap som till exempel minderårighet bör förhindra en person från att upprätta ett förordnande om kvarlåtenskap i en viss form.
- (54) Med hänsyn till ekonomiska, familjemässiga eller sociala förhållanden är vissa typer av fast egendom, vissa företag och andra särskilda kategorier av tillgångar föremål för särskilda regler i den medlemsstat där de är belägna, vilket begränsar eller påverkar arvet med avseende på dessa tillgångar. I denna förordning bör det säkerställas att sådana särskilda regler tillämpas. Detta undantag från tillämpningen av den lag som är tillämplig på arvet bör dock tolkas snävt för att inte denna förordnings allmänna målsättning ska förfelas. Varken lagvalsregler enligt vilka fast egendom omfattas av annan lag än den som ska tillämpas på lös egendom eller bestämmelser om större laglotter än dem som föreskrivs i den lag som är tillämplig på arvet enligt denna förordning, får därför betraktas som särskilda regler som begränsar eller påverkar arvskiftet med avseende på vissa tillgångar.
- (55) För att säkerställa en enhetlig behandling av situationer där det råder osäkerhet om i vilken ordning två eller flera personer vilkas arv regleras av olika lagar avlidit, bör denna förordning innehålla en bestämmelse om att ingen av de avlidna personerna bör ha någon rätt till den eller de andra personernas arv.
- (56) Det kan i vissa situationer förekomma arv där arvinge saknas. Olika lagstiftningar har olika bestämmelser för sådana situationer. Enligt vissa lagstiftningar kan till exempel staten i sådana situationer som arvinge göra anspråk på kvarlåtenskapen, oberoende av var tillgångarna är belägna. Enligt vissa andra lagstiftningar kan staten överta endast de tillgångar som är belägna på dess territorium. I denna förordning bör man därför föreskriva att tillämpningen av den lag som är tillämplig på arvet inte bör utesluta att en medlemsstat enligt sin egen lag får överta de tillgångar som är belägna på det egna territoriet. För att säkerställa att denna regel inte är till skada för borgenärerna bör dock en bestämmelse läggas till enligt vilken borgenärerna i dödsboet bör kunna kräva att man tillgodoser deras fordringar från samtliga tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen, oberoende av var dessa är belägna.
- (57) Lagvalsreglerna i denna förordning kan leda till tillämpning av en tredjestats lagstiftning. När så är fallet bör hänsyn tas till de internationella privaträttsliga bestämmelserna i den staten. Om man i dessa bestämmelser hänvisar antingen till en medlemsstats lagstiftning eller till lagstiftningen i en tredjestat som skulle tillämpa sin egen lagstiftning på arvskiftet, bör denna hänvisning godtas för att säkerställa internationell konsekvens. Sådan hänvisning bör dock uteslutas i situationer där den avlidne gjort ett lagval till förmån för en tredjestats lagstiftning.
- (58) Av hänsyn till allmänintresset bör domstolarna och andra behöriga myndigheter som handlägger arvsfrågor i medlemsstaterna ha rätt att i undantagsfall inte beakta vissa bestämmelser i utländsk lag om tillämpning av sådana bestämmelser i ett visst mål vore uppenbart oförenligt med grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den berörda medlemsstaten. Domstolarna eller andra behöriga myndigheter bör dock inte få åberopa detta undantag för att förhindra att en annan stats lagstiftning tillämpas eller för att vägra erkänna eller, i tillämpliga fall, godkänna, eller verkställa en dom, officiell handling eller förlikning från en domstol från en annan medlemsstat om denna vägran strider mot Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet artikel 21, som förbjuder all diskriminering.
- (59) Mot bakgrund av den allmänna målsättningen för förordningen, nämligen att åstadkomma ömsesidigt erkännande av medlemsstaternas domar på arvsområdet, oberoende av huruvida domarna gäller tvistemål eller icke-tvistemål, bör denna förordning fastställa bestämmelser om domars erkännande, verkställbarhet och verkställighet som liknar bestämmelserna i andra unionsinstrument inom det civilrättsliga samarbetet.
- (60) Med hänsyn till medlemsstaternas olika system för att behandla arvsfrågor bör denna förordning i arvsfrågor garantera godkännande och verkställbarhet av officiella handlingar i alla medlemsstater.
- (61) Officiella handlingar bör ha samma bevisvärde i en annan medlemsstat som de har i ursprungsmedlemsstaten eller ett bevisvärde som är så jämförbart som möjligt. Vid fastställandet av en viss officiell handlings bevisvärde i en annan medlemsstat eller av ett bevisvärde som är så jämförbart som möjligt bör man hänvisa till arten och omfattningen av den officiella handlingens bevisvärde i ursprungsmedlemsstaten. Det kommer därför att vara avhängigt av lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten vilket bevisvärde en viss officiell handling bör få i en annan medlemsstat.

- (62) En officiell handlingns "äkthet" bör utgöra ett självständigt begrepp som omfattar sådant som handlingens äkthet, handlingens formella förutsättningar, befogenheterna för den myndighet som upprättat handlingen och det förfarande enligt vilket handlingen upprättats. Det bör också omfatta sakuppgifter som registrerats i den officiella handlingen av den berörda myndigheten, som att de angivna parterna vid angivet datum inställt sig vid den myndigheten och att de avgivit de angivna förklaringarna. En part som vill bestrida en officiell handlingns äkthet bör göra detta vid den behöriga domstolen i den medlemsstat som utfärdat den officiella handlingen, enligt lagen i den medlemsstaten.
- (63) Begreppet "rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som fastställs i en officiell handling" bör tolkas som en hänvisning till den officiella handlingens innehåll i sak. De rättshandlingar som ingår i en officiell handling kan exempelvis vara ett avtal mellan parterna om arvskitte eller fördelning av arvet, eller ett testamente eller ett arvsavtal eller en annan avsiktsförklaring. De rättsliga förhållandena kan exempelvis vara fastställandet av arvingar och andra förmånstagare enligt den lag som är tillämplig på arvet, deras respektive arvslotter, förekomsten av en laglott, eller någon annan uppgift som är fastställd i den lag som är tillämplig på arvet. En part som vill bestrida rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som fastställs i en officiell handling bör göra detta vid en domstol som är behörig enligt denna förordning. Den domstolen bör avgöra klagomålet i enlighet med den lag som är tillämplig på arvet.
- (64) Om en fråga rörande de rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som fastställs i en officiell handling tas upp som en prejudiciell fråga under ett förfarande vid en domstol i en medlemsstat, bör den domstolen vara behörig att avgöra frågan.
- (65) En officiell handling som omfattas av ett klagomål bör inte ha något bevisvärde i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten så länge klagomålet inte är avgjort. Om klagomålet endast rör en specifik fråga gällande de rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som fastställs i den officiella handlingen bör den officiella handling som omfattas av klagomålet inte ha något bevisvärde i någon annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten i den relevanta frågan så länge klagomålet inte är avgjort. En officiell handling som ogiltigförklarats till följd av ett klagomål bör upphöra att ha bevisvärde.
- (66) En myndighet som i samband med tillämpningen av denna förordning föreläggs två oförenliga officiella handlingar bör bedöma vilken, om någon, av de officiella handlingarna som bör ges företräde med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Om det av dessa omständigheter inte framgår tydligt vilken, om någon, av de officiella handlingarna som bör ges företräde bör frågan avgöras av de domstolar som är behöriga enligt denna förordning eller av den domstol där talan väckts om frågan tas upp som en fråga av prejudiciell betydelse under förfarandet. Om en officiell handling och en dom är oförenliga bör skälen för att vägra erkännande av domar enligt denna förordning beaktas.
- (67) Ett snabbt, smidigt och effektivt avgörande vid ett arvsärende med gränsöverskridande verkan inom unionen innebär att arvingarna, testamentstagarna, testaments-exekutorerna eller boutredningsmännen lätt bör kunna bevisa sin ställning och/eller sina rättigheter och befogenheter i en annan medlemsstat, t.ex. i den medlemsstat där kvarlåtenskapen är belägen. För att de ska kunna göra detta bör man i denna förordning föreskriva inrättandet av ett enhetligt intyg, det europeiska arvsintyget (nedan kallat *arvsintyget*), som ska utfärdas för användning i en annan medlemsstat. Med hänsyn till subsidiaritetsprincipen bör arvsintyget inte ersätta nationella dokument som eventuellt finns för liknande ändamål i medlemsstaterna.
- (68) Den myndighet som utfärdar arvsintyget bör ta hänsyn till de formella förfaranden som krävs för att registrera fast egendom i den medlemsstat där registret förs. För detta syfte bör denna förordning föreskriva ett utbyte av information om sådana förfaranden mellan medlemsstaterna.
- (69) Det bör inte vara obligatoriskt att använda ett arvsintyg. Detta innebär att de personer som har rätt att ansöka om ett arvsintyg inte bör vara skyldiga att göra detta, utan det bör stå dem fritt att använda andra instrument som finns att tillgå enligt denna förordning (domar, officiella handlingar och förlikningar inför domstol). Ingen myndighet eller person som mottagit ett arvsintyg som utfärdats i en annan medlemsstat bör dock ha rätt att begära att man i stället för ett arvsintyg ska redovisa en dom, en officiell handling eller en förlikning inför domstol.
- (70) Arvsintyget bör utfärdas i den medlemsstat vars domstolar är behöriga enligt denna förordning. Det bör tillkomma varje medlemsstat att i sin nationella lagstiftning fastställa vilka myndigheter som ska vara behöriga att utfärda arvsintyget, vare sig dessa är domstolar enligt definitionen i denna förordning eller andra myndigheter med behörighet i arvsfrågor, exempelvis notariater. Det bör också vara varje enskild medlemsstats sak att i sin nationella lagstiftning fastställa huruvida den utfärdande myndigheten får inbegripa andra behöriga organ i förfarandet för utfärdande, t.ex. organ som är behöriga att ta emot

försäkran om kända förhållanden i stället för en ed. Medlemsstaterna bör tillhandahålla kommissionen tillämplig information om sina utfärdande myndigheter så att denna information görs allmänt tillgänglig.

(71) Arvsintyget bör ha samma verkan i samtliga medlemsstater. Det bör inte vara en exekutionstitel i sig men bör ha bevisvärde och bör förutsättas på korrekt sätt ange vad som har fastställts enligt den lag som är tillämplig på arvet eller enligt annan lag som är tillämplig på specifika delar, såsom den materiella giltigheten för förordnanden om kvarlåtenskap. Arvsintygets bevisvärde bör inte utvidgas till uppgifter som inte omfattas av denna förordning, till exempel frågan om anknytning eller frågan om huruvida en viss tillgång tillhörde den avlidne. Alla som gör utbetalningar eller överlåter arvsegendom till en person som enligt arvsintyget är berättigad att ta emot en sådan utbetalning eller sådan egendom i egenskap av arvinge eller testamentstagare bör tillförsäkras tillbörligt skydd om de har handlat i god tro i förlitan på korrektheten i den information som bestyrks genom arvsintyget. Samma skydd bör tillförsäkras alla som förlitat sig på korrektheten i den information som bestyrks genom arvsintyget och som köper eller tar emot kvarlåtenskap av en person som enligt arvsintyget är berättigad att förfoga över sådan egendom. Skyddet bör säkerställas om fortfarande giltiga bestyrkta kopior uppvisas. Om en tredje persons förvärv av sådan egendom faktiskt har skett eller inte bör inte regleras i denna förordning.

(72) Den behöriga myndigheten bör utfärda arvsintyget på begäran. Originalen av arvsintyget bör förvaras hos den utfärdande myndigheten, som ska utfärda en eller flera i särskild ordning bestyrkta kopior av arvsintyget till sökanden och övriga som kan påvisa ett legitimt intresse. Detta bör dock inte hindra att en medlemsstat i enlighet med sina nationella bestämmelser om allmänhetens tillgång till handlingar får tillåta att kopior av arvsintyget lämnas ut till allmänheten. Denna förordning bör innehålla föreskrifter om rättsmedel mot beslut från den utfärdande myndigheten, inklusive beslut om att vägra utfärda ett arvsintyg. När arvsintyget korrigeras, ändras eller återkallas bör den utfärdande myndigheten meddela de personer för vilka bestyrkta kopior har utfärdats så att olaglig användning av sådana kopior förhindras.

(73) Respekten för medlemsstaternas internationella åtaganden innebär att denna förordning inte bör påverka tillämpningen av internationella konventioner som en eller flera medlemsstater är anslutna till vid den tidpunkt då denna förordning antas. Framför allt bör de medlemsstater som är parter i Haagkonventionen av den 5 oktober 1961 om lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden kunna fortsätta att tillämpa bestämmelserna i den konventionen i stället för bestämmelserna i denna förordning med avseende på testamentens och

gemensamma testamentens formella giltighet. Förordningens allmänna målsättning kräver dock att den mellan medlemsstaterna har företräd framför konventioner som har ingåtts uteslutande mellan två eller flera medlemsstater i den mån som konventionerna gäller frågor som regleras genom denna förordning.

(74) Denna förordning bör inte hindra de medlemsstater som är parter i konventionen av den 19 november 1934 mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige innehållande internationella privaträttsliga bestämmelser om arv, testamente och boutredning från att fortsätta att tillämpa vissa bestämmelser i konventionen, ändrad genom en mellanstatlig överenskommelse mellan de stater som är parter i konventionen.

(75) För att underlätta tillämpningen av denna förordning bör medlemsstaterna åläggas att inom ramen för det europeiska rättsliga nätverk på privaträttens område som inrättades genom rådets beslut 2001/470/EG⁽¹⁾ lämna vissa upplysningar om sin lagstiftning och sina förfaranden rörande arvsrätt. För att göra det möjligt att i *Europeiska unionens officiella tidning* i god tid offentliggöra all information av betydelse för tillämpningen av denna förordning bör medlemsstaterna också meddela kommissionen sådan information innan denna förordning börjar tillämpas.

(76) För att underlätta tillämpningen av denna förordning bör man också möjliggöra användning av modern kommunikationsteknik och införa standardformulär för de intyg som ska tillhandahållas i samband med ansökan om en verkställbarhetsförklaring som gäller en dom, en officiell handling eller en förlikning inför domstol samt för ansökan om ett europeiskt arvsintyg liksom för själva arvsintyget.

(77) Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister⁽²⁾ bör tillämpas för beräkning av de perioder och frister som föreskrivs i denna förordning.

(78) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter avseende upprättande och senare ändringar av de intyg och formulär som hänför sig till förklaringen om verkställbarhet av domar, förlikningar inför domstol och officiella handlingar samt till det europeiska arvsintyget. Dessa befogenheter bör utövas i

⁽¹⁾ EGT L 174, 27.6.2001, s. 25.

⁽²⁾ EGT L 124, 8.6.1971, s. 1.

enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter ⁽¹⁾.

- (79) Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av genomförandeakter om upprättandet och påföljande ändringar av intygen och formulären i denna förordning i enlighet med förfarandet i artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011.
- (80) Eftersom målen för denna förordning, nämligen fri rörlighet för personer, möjligheten för medborgare att i förväg utforma sina arvsförhållanden inom unionen och skyddet för de rättigheter som arvingar, testamentstagare, övriga närstående personer till den avlidne och borgenärer har, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av förordningens omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (81) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Medlemsstaternas domstolar och övriga behöriga myndigheter måste tillämpa denna förordning med respekt för dessa rättigheter och principer.
- (82) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll (nr 21) om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar dessa medlemsstater inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på dem. Detta ska dock inte påverka möjligheten för Förenade kungariket och Irland att, i enlighet med artikel 4 i protokollet, meddela sin avsikt att godta denna förordning efter antagandet.
- (83) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll (nr 22) om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. Denna förordning är tillämplig på arv efter avliden. Den ska inte tillämpas på skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor.
2. Denna förordning är inte tillämplig på
 - a) fysiska personers ställning samt familjeförhållanden och förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har jämförbar verkan,
 - b) fysiska personers rättskapacitet eller rättsliga handlingsförmåga, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 23.2 c och 26,
 - c) frågor som rör fysiska personers försvinnande, frånvaro eller dödförklaring,
 - d) frågor som rör makars förmögenhetsförhållanden samt förmögenhetsrättsliga frågor avseende förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har jämförbar verkan med äktenskap,
 - e) underhållsskyldighet utöver den som uppstår på grund av dödsfall,
 - f) formell giltighet för muntliga förordnanden om kvarlåtenskap,
 - g) rättigheter och tillgångar som uppkommit eller överlåtits på annat sätt än genom arv, t.ex. genom gåva, samäganderätt med rätt att överta egendomen för den efterlevande, pensionssparande, försäkringsavtal och liknande, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 23.2 i,
 - h) frågor som omfattas av reglerna om företag, sammanslutningar och andra juridiska personer, såsom klausuler i stiftelseurkunder eller stadgar för företag, sammanslutningar och andra juridiska personer som fastställer hur det ska föras med andelarna när en eller flera medlemmar avlider,

⁽¹⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

- i) upplösning, upphörande och sammanslagning av företag, sammanslutningar och andra juridiska personer,
- j) upprättande, förvaltning och upplösande av trustar,
- k) frågor som rör karaktären hos sakrätter, och
- l) registrering i ett register av rättigheter i fast eller lös egendom, inbegripet de rättsliga krav som ställs vid en sådan registrering, och verkningarna av en registrering eller utebliven registrering av sådana rättigheter i ett register.
- f) *verkställande medlemsstat*: den medlemsstat där verkställbarhetsförklaringen eller verkställighet av domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen begärs,
- g) *dom*: varje arvsrättsligt avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat oavsett dess rubricering, såsom domstolstjänstemans beslut i fråga om rättegångskostnader,
- h) *förlikning inför domstol*: en förlikning i en arvsrättslig fråga som har godkänts av en domstol eller ingåtts i en domstol under förfarandet,

Artikel 2

Befogenhet i arvsfrågor inom medlemsstaterna

Denna förordning ska inte påverka de befogenheter som medlemsstaternas myndigheter har när det gäller att handlägga arvsfrågor.

Artikel 3

Definitioner

1. I denna förordning avses med
- a) *arv*: arv efter avliden som omfattar alla former av överföring av tillgångar, rättigheter och skyldigheter efter dödsfall, oavsett om det rör sig om ett testamentariskt förordnande om kvarlåtenskap eller om arv enligt den legala arvsordningen,
- b) *arvsavtal*: ett avtal, inbegripet inbördes testamenten, som med eller utan motprestation beviljar, ändrar eller återkallar rätt till framtida kvarlåtenskap för en eller flera parter i avtalet,
- c) *gemensamt testamente*: testamente som upprättas av två eller flera personer i en enda handling,
- d) *förordnande om kvarlåtenskap*: testamente, gemensamt testamente eller ett arvsavtal,
- e) *ursprungsmedlemsstat*: den medlemsstat där domen har meddelats, där förlikningen inför domstolen har godkänts eller ingåtts, där den officiella handlingen har fastställts eller där det europeiska arvsintyget har utfärdats,
- i) *officiell handling*: en handling i en arvsfråga som har upprättats eller registrerats som en officiell handling i en medlemsstat och vars äkthet
- i) avser handlingens underskrift och innehåll, och
- ii) har bestyrkts av en offentlig myndighet eller annan för detta bemyndigad myndighet i ursprungsmedlemsstaten.
2. I denna förordning avses med "domstol" alla rättsliga myndigheter och alla andra myndigheter och rättstillämpare som har behörighet i arvsfrågor och som utövar rättsliga funktioner eller agerar genom delegering från en rättslig myndighet eller agerar under kontroll av en rättslig myndighet, under förutsättning att sådana andra myndigheter och rättstillämpare garanterar opartiskhet och samtliga parter rätt att bli hörda och under förutsättning att deras beslut enligt lagen i den medlemsstat där de är verksamma
- a) kan bli föremål för överklagande eller förnyad prövning vid en rättslig myndighet och
- b) har liknande giltighet och verkan som ett beslut av en rättslig myndighet i samma fråga.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de andra myndigheter och rättstillämpare som avses i första stycket i enlighet med artikel 79.

KAPITEL II

BEHÖRIGHET

Artikel 4

Allmän behörighet

Domstolarna i den medlemsstat där den avlidne hade hemvist vid sin död ska vara behöriga att fatta beslut om arvet i dess helhet.

Artikel 5

Avtal om val av domstol

1. När den lag som i enlighet med artikel 22 har valts av den avlidne att tillämpas på arvet är lagen i en medlemsstat, får de berörda parterna avtala om att en domstol eller domstolarna i den medlemsstaten ska ha exklusiv behörighet att pröva alla arvsfrågor.

2. Ett sådant avtal om val av domstol ska vara skriftligt och dateras och undertecknas av de berörda parterna. Ett elektroniskt meddelande som möjliggör en varaktig dokumentation av avtalet ska anses vara likvärdigt med skriftligt.

Artikel 6

Avvisande av talan vid lagval

När den lag som i enlighet med artikel 22 har valts av den avlidne att tillämpas på arvet är lagen i en medlemsstat, gäller följande för den domstol vid vilken talan väckts enligt artikel 4 eller 10:

a) Domstolen får på begäran av någon av parterna i målet avvisa talan om den bedömer att domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts är bättre lämpade att pröva arvs-målet med hänsyn till praktiska omständigheter när det gäller arvet, såsom parternas hemvist och placeringen av tillgångarna.

b) Domstolen ska avvisa talan om parterna i målet i enlighet med artikel 5 har avtalat om att ge en domstol eller domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts behörighet.

Artikel 7

Behörighet vid lagval

Domstolarna i en medlemsstat vars lag har valts av den avlidne i enlighet med artikel 22 ska ha behörighet att pröva arvs-målet om

a) en domstol inför vilken talan tidigare väckts i samma fall har avvisat talan i enlighet med artikel 6,

b) parterna i målet i enlighet med artikel 5 har avtalat om att ge en domstol eller domstolarna i denna medlemsstat behörighet, eller

c) parterna i målet uttryckligen har accepterat att den domstol vid vilken talan väckts är behörig.

Artikel 8

Avslutande av förfarande som inletts på domstols initiativ om det finns ett lagval

En domstol som på eget initiativ tagit upp ett arvs-mål enligt artikel 4 eller artikel 10 ska avsluta förfarandet om parterna i målet har enats om att avgöra arvsfrågan i godo utanför domstol i den medlemsstat vars lag har valts av den avlidne enligt artikel 22.

Artikel 9

Behörighet grundad på svaromål

1. Om det under förfarandena vid en domstol i en medlemsstat som är behörig enligt artikel 7 framkommer att inte alla parter i målet var parter i avtalet om val av domstol, ska domstolen fortsätta att utöva behörighet om de parter i målet som inte är parter i avtalet går i svaromål utan att bestrida domstolens behörighet.

2. Om de parter i målet som inte är parter i avtalet bestrider behörigheten hos den domstol som avses i punkt 1, ska domstolen avvisa talan.

I sådana fall ska de domstolar som är behöriga enligt artikel 4 eller artikel 10 vara behöriga att pröva arvs-målet.

Artikel 10

Subsidiär behörighet

1. När den avlidne vid sin död inte hade hemvist i en medlemsstat ska domstolarna i den medlemsstat på vars territorium de tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen är belägna ändå vara behöriga att pröva arvs-målet i dess helhet om

a) den avlidne var medborgare i den medlemsstaten vid sin död, eller i annat fall,

- b) den avlidne tidigare haft sin hemvist i den medlemsstaten, förutsatt att det vid den tidpunkt då talan väcktes vid domstolen inte gått mer än fem år sedan hemvisten ändrades.

2. Om ingen domstol i en medlemsstat är behörig i enlighet med punkt 1 ska domstolarna i den medlemsstat där de tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen är belägna ändå vara behöriga att fatta beslut om dessa tillgångar.

Artikel 11

Forum necessitatis

Om ingen medlemsstats domstol är behörig i enlighet med andra bestämmelser i denna förordning, kan domstolarna i en medlemsstat i undantagsfall pröva arvsålet om ett förfarande inte rimligen kan inledas eller genomföras eller visar sig vara omöjligt i en tredjestat till vilket målet har nära anknytning.

Målet måste ha tillräcklig anknytning till den medlemsstat i vilken talan väcks.

Artikel 12

Begränsade förfaranden

1. När kvarlåtenskapen efter den avlidne omfattar tillgångar som är belägna i en tredjestat får den domstol vid vilken talan har väckts på begäran av en av parterna besluta att inte fatta beslut om en eller flera sådana tillgångar om det kan antas att dess avgörande med avseende på dessa tillgångar inte kommer att vare sig erkännas eller, i tillämpliga fall, förklaras vara verkställbart i denna tredjestat.

2. Punkt 1 ska inte påverka parternas rätt att begränsa föremålet för talan i enlighet med lagen i den medlemsstat där den domstol vid vilken talan har väckts är belägen.

Artikel 13

Accept av eller avstående från arv, legat eller laglott

Utöver den domstol som är behörig att pröva arvsålet i enlighet med denna förordning ska även domstolarna i den medlemsstat där en person har hemvist som enligt den lag som är tillämplig på arvet får avge en förklaring inför en domstol om accept av eller avstående från arv, legat eller laglott eller en förklaring som ska begränsa den berörda personens ansvar vad gäller skulderna i arvsärendet ha behörighet att motta sådana förklaringar när sådana förklaringar enligt lagen i den medlemsstaten får avges inför domstol.

Artikel 14

Väckande av talan vid domstol

Vid tillämpningen av detta kapitel ska talan anses ha väckts vid en domstol

- a) när stämningensansökan eller motsvarande handling har ingivits till domstolen, förutsatt att sökanden därefter inte har underlåtit att vidta de mått och steg som denne var skyldig att vidta för att få delgivningen av svaranden verkställd,
- b) om delgivning av handlingen ska ske innan handlingen ges in till domstolen, när den tas emot av den myndighet som är ansvarig för delgivningen, förutsatt att sökanden inte därefter har underlåtit att vidta de mått och steg som denne var skyldig att vidta för att få handlingen ingiven till domstolen, eller
- c) om ett arvsåtal tagits upp på domstolens eget initiativ, när domstolen fattar beslut om att inleda förfarandet eller, om något sådant beslut inte krävs, när domstolen registrerar målet.

Artikel 15

Prövning av behörighetsfrågan

Om talan som väcks vid en domstol i en medlemsstat avser en arvsfråga som domstolen inte är behörig att ta upp enligt denna förordning ska domstolen självmant förklara sig obehörig.

Artikel 16

Prövning av frågan om målet kan tas upp

1. Om en svarande som har hemvist i en annan stat än den medlemsstat där talan väcktes inte går i svaromål, ska den behöriga domstolen förklara målet vilande till dess att det har klarlagts att svaranden har haft möjlighet att ta del av stämningensansökan eller motsvarande handling i tid för att kunna förbereda sitt svaromål, eller att alla nödvändiga åtgärder i detta syfte har vidtagits.

2. I stället för punkt 1 i denna artikel ska artikel 19 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) ⁽¹⁾ gälla, om stämningensansökan eller en motsvarande handling ska översändas från en medlemsstat till en annan i enlighet med den förordningen.

⁽¹⁾ EUT L 324, 10.12.2007, s. 79.

3. Om förordning (EG) nr 1393/2007 inte är tillämplig ska artikel 15 i Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur gälla, om stämningsansökan eller motsvarande handling ska översändas till utlandet i enlighet med den konventionen.

Artikel 17

Litispensens

1. Om talan väcks vid domstolar i olika medlemsstater rörande samma sak och målen gäller samma parter, ska varje domstol utom den vid vilken talan först väcktes självmant låta handläggningen av målet vila till dess att det har fastställts att den domstol vid vilken talan först väckts är behörig.

2. När det har fastställts att den domstol vid vilken talan först väcktes är behörig, ska övriga domstolar självmant avvisa talan till förmån för den domstolen.

Artikel 18

Käromål som har samband med varandra

1. Om käromål som har samband med varandra prövas vid domstolar i olika medlemsstater, får varje domstol utom den vid vilken talan först väcktes låta handläggningen av målet vila.

2. Om dessa mål prövas i första instans får varje domstol, utom den vid vilken talan först väcktes, också avvisa talan på begäran av en av parterna, om den domstol vid vilken talan först väcktes är behörig att pröva de berörda käromålen och dess lag tillåter förening av dessa.

3. Vid tillämpningen av denna artikel ska käromål anses ha samband med varandra om de är så förenade att en gemensam handläggning och dom är påkallad för att undvika att oförenliga domar meddelas som en följd av att käromålen prövas i olika rättegångar.

Artikel 19

Interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder

Interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder, som kan vidtas enligt lagen i en medlemsstat, får begäras hos domstolarna i den staten, även om en domstol i en annan medlemsstat är behörig att pröva målet i sak enligt denna förordning.

KAPITEL III

TILLÄMPLIG LAG

Artikel 20

Universell tillämpning

Den lag som anges i denna förordning ska tillämpas oavsett om det är en medlemsstats lag eller inte.

Artikel 21

Allmän regel

1. Om inte annat anges i denna förordning ska den lag som är tillämplig på arvet i dess helhet vara lagen i den stat där den avlidne hade hemvist vid sin död.

2. Om det undantagsvis framgår av alla omständigheter i fallet att den avlidne vid sin död uppenbart hade en närmare anknytning till en annan stat än den vars lag skulle vara tillämplig enligt punkt 1, ska lagen i den andra staten vara tillämplig på arvet.

Artikel 22

Lagval

1. En person får låta rätten till sitt arv i dess helhet styras av lagen i den stat där personen är medborgare vid tidpunkten för sitt val eller vid sin död.

En person som är medborgare i flera länder får välja lagen i en av de stater i vilken personen är medborgare vid tidpunkten för sitt beslut eller vid sin död.

2. Lagvalet ska uttryckligen anges i en förklaring i form av ett förordnande om kvarlåtenskap eller framgå av villkoren i ett sådant.

3. Det är den valda lagens regler som ska tillämpas på frågan om den materiella giltigheten för den handling genom vilken lagvalet gjordes.

4. Om lagvalet ändras eller återkallas ska samma formkrav ställas som vid ändringar eller återkallanden av förordnanden om kvarlåtenskap.

Artikel 23

Den tillämpliga lagens räckvidd

1. Den lag som anvisas enligt artikel 21 eller 22 ska styra arvet i dess helhet.

2. Den lagen ska i synnerhet reglera
- orsak, tidpunkt och plats för inledningen av arvsförfarandet,
 - fastställandet av förmånstagarna, deras respektive andelar samt de förpliktelser som de kan komma att åläggas enligt den avlidnes sista vilja samt fastställandet av övriga arvsrätter, inbegripet efterlevande makes, makas eller partners arvsrätt,
 - förmågan att ärva,
 - arvlöshetsförklaring och förverkande av rätt på grund av beteende,
 - överföring av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som utgör kvarlåtenskapen till arvingar och eventuella testamentstagare, däribland villkor för och rättsverkningar av accept av eller avstående från arv eller legat,
 - arvingars, testamentsexekutors och boutredningsmäns befogenheter, särskilt i fråga om försäljning av egendom och betalning till borgenärer, utan att det påverkar de befogenheter som anges i artikel 29.2 och 29.3,
 - ansvaret för skulderna i arvsärendet,
 - den disponibla kvoten, laglotter och andra inskränkningar i rätten att förordna om sin kvarlåtenskap, liksom anspråk som närstående personer till den avlidne kan tänkas ha gentemot dödsboet eller arvingarna,
 - återföring eller nedsättning av gåvor, förskott på arv eller legat vid beräkningen av de olika förmånstagarnas lotter, och
 - arvets uppdelning.

Artikel 24

Förordnanden om kvarlåtenskap som inte är arvsavtal

- När det gäller ett förordnande om kvarlåtenskap som inte är ett arvsavtal ska prövningen av frågan om huruvida det kan tas upp och dess materiella giltighet regleras av den lag som, enligt denna förordning, skulle ha varit tillämplig på arvet efter den person som upprättade det om denne avlidit samma dag som förordnandet upprättades.
- Utän hinder av punkt 1 får en person välja att prövningen av frågan om huruvida hans eller hennes förordnande om kvarlåtenskap kan tas upp och om dess materiella giltighet ska

regleras av den lag som den personen kunde ha valt i enlighet med artikel 22 på de däri fastställda villkoren.

3. Punkt 1 ska i tillämpliga fall gälla vid ändring eller återkallande av ett förordnande om kvarlåtenskap som inte är ett arvsavtal. Om ett lagval har gjorts i enlighet med punkt 2 ska ändringen eller återkallandet regleras av den valda lagen.

Artikel 25

Arvsavtal

- Ett arvsavtal som gäller arv efter en person ska när det gäller frågan om huruvida det kan tas upp, dess materiella giltighet och dess bindande verkningar parterna emellan, inbegripet villkoren för dess upphävande, regleras av den lag som, enligt denna förordning, skulle ha varit tillämplig på arvet efter den person om denne hade avlidit samma dag som avtalet ingicks.

- Arvsavtal efter flera avlidna ska kunna tas upp endast om de kan tas upp enligt alla de lagar som enligt denna förordning skulle ha reglerat arv efter samtliga inblandade personer om dessa avlidit samma dag som avtalet ingicks.

Ett avtal om arv efter en avliden som enligt prövning enligt punkt 1 kan tas upp ska, vad gäller dess materiella giltighet och dess bindande verkningar parterna emellan, inbegripet villkoren för dess upphävande, regleras av den lag i punkt 1 till vilken det har närmast anknytning.

- Utän hinder av punkterna 1 och 2 får parterna välja att arvsavtalet efter en avliden, vad gäller prövningen av frågan om huruvida det kan tas upp, dess materiella giltighet och dess bindande verkningar parterna emellan, inbegripet villkoren för dess upphävande, ska regleras av den lag som den person eller en av de personer vilkas kvarlåtenskap berörs kunde ha valt i enlighet med artikel 22 på de däri fastställda villkoren.

Artikel 26

Materiell giltighet för förordnanden om kvarlåtenskap

- Vid tillämpningen av artiklarna 24 och 25 ska följande hänföra sig till den materiella giltigheten:

- Kapaciteten hos den person som upprättar förordnandet om kvarlåtenskap att upprätta ett sådant förordnande.

- b) De särskilda skäl som förhindrar den person som upprättar förordnandet att gynna vissa personer eller som förhindrar en person att motta arvsegendom från den person som upprättar förordnandet.
- c) Tillåtligheten av företrädare vid upprättandet av ett förordnande om kvarlåtenskap.
- d) Tolkningsen av förordnandet.
- e) Bedrägeri, olaga tvång, misstag och andra frågor gällande samtycket eller avsikten hos den person som upprättar förordnandet.

2. Om en person har kapacitet att upprätta ett förordnande om kvarlåtenskap i enlighet med den lag som är tillämplig i enlighet med artikel 24 eller artikel 25, ska en senare ändring av den tillämpliga lagen inte påverka dennes kapacitet att ändra eller återkalla ett sådant förordnande.

Artikel 27

Formell giltighet för skriftliga förordnanden om kvarlåtenskap

1. Ett skriftligt förordnande om kvarlåtenskap ska anses giltigt till formen om formen uppfyller kraven i lagen
- a) i den stat där förordnandet upprättades eller arvsavtalet ingicks,
 - b) i en stat där testatorn eller åtminstone en av de personer vilkas kvarlåtenskap berörs av ett arvsavtal var medborgare, antingen vid tidpunkten för upprättandet av förordnandet eller för ingåendet av avtalet, eller vid sin död,
 - c) i en stat där testatorn eller åtminstone en av de personer vilkas kvarlåtenskap berörs av ett arvsavtal hade domicil, antingen vid tidpunkten för upprättandet av förordnandet eller för ingåendet av avtalet, eller vid sin död,
 - d) i en stat där testatorn eller åtminstone en av de personer vilkas kvarlåtenskap berörs av ett arvsavtal hade sin hemvist, antingen vid tidpunkten för upprättandet av förordnandet eller för ingåendet av avtalet, eller vid sin död, eller
 - e) vad gäller fast egendom, i den stat där den fasta egendomen är belägen.

Fastställandet av huruvida testatorn eller någon person vars kvarlåtenskap berörs av ett arvsavtal hade domicil i en viss stat ska regleras av lagen i den staten.

2. Punkt 1 ska också tillämpas på förordnanden om kvarlåtenskap som ändrar eller återkallar ett tidigare förordnande. Ändringen eller återkallandet ska också vara giltiga till formen om formen uppfyller kraven i någon av de lagar enligt vilka, i enlighet med punkt 1, det ändrade eller återkallade förordnandet om kvarlåtenskap var giltigt.

3. Vid tillämpningen av denna artikel ska varje lagbestämelse genom vilken de tillåtna formerna av förordnanden om kvarlåtenskap begränsas på grundval av ålder, nationalitet eller andra personliga förhållanden med avseende på testatorn eller de personer vilkas kvarlåtenskap berörs av ett arvsavtal, anses hänföra sig till formen. Samma regel ska tillämpas på de kvalifikationer som det krävs att vittnen ska inneha för att ett förordnande om kvarlåtenskap ska vara giltigt.

Artikel 28

Formella giltighetskrav på arvinges förklaring om accept eller avstående

En förklaring om accept av eller avstående från arv, legat eller laglott eller en förklaring som syftar till att begränsa ansvaret för den person som upprättar förklaringen, ska anses vara formellt giltig då den uppfyller kraven i

- a) den lag som är tillämplig på arvet enligt artikel 21 eller artikel 22, eller
- b) lagen i den stat där den person som upprättar förklaringen har sin hemvist.

Artikel 29

Särskilda regler om utseende av och befogenheter för boutredningsmän i vissa situationer

1. Om det är obligatoriskt att utse en boutredningsman eller om detta är obligatoriskt på begäran enligt lagstiftningen i den medlemsstat vars domstolar är behöriga att pröva arvsfrågor i enlighet med denna förordning och den lag som är tillämplig på arvet är en utländsk lag får domstolarna i den medlemsstaten, när ansökan görs där, utse en eller flera boutredningsmän enligt sin egen lagstiftning, med förbehåll för de villkor som fastställs i denna artikel.

Den eller de boutredningsmän som utses i enlighet med denna punkt ska vara den eller de personer som har rätt att vara testamentsexekutorer för den avlidne och/eller vara boutredningsmän enligt den lag som är tillämplig på arvet. Om den lagen inte innehåller föreskrifter om boutredningsmän i form av personer som inte är förmånstagare får domstolarna i den medlemsstat där boutredningsmannen ska utses utse en utomstående boutredningsman enligt sin egen lagstiftning om denna lagstiftning så kräver och det rör sig om en allvarlig intressekonflikt mellan förmånstagarna eller mellan förmånstagarna och borgenärerna eller andra personer som har stått som garantier för den avlidnes skulder, oenighet bland förmånstagarna med avseende på boutredningsuppdraget eller ett komplicerat dödsbo att förvalta på grund av typen av tillgångar.

Den eller de boutredningsmän som utses enligt denna punkt ska vara den eller de enda personer som har rätt att utöva de befogenheter som avses i punkt 2 eller 3.

2. Den eller de personer som utses till boutredningsmän enligt punkt 1 ska utöva de boutredningsbefogenheter som de får utöva enligt den lag som är tillämplig på arvet. Den utseende domstolen får i sitt beslut fastställa specifika villkor för utövande av sådana befogenheter i enlighet med den lag som är tillämplig på arvet.

Om den lag som är tillämplig på arvet inte innehåller föreskrifter om befogenheter som är tillräckliga för att bevara dödsboets tillgångar eller skydda borgenärernas rättigheter eller rättigheterna för andra personer som har stått som garantier för den avlidnes skulder får den utseende domstolen besluta att tillåta att boutredningsmannen eller boutredningsmännen utövar kvarstående befogenheter som föreskrivs i detta syfte i den egna lagen, och den får i sin dom fastställa specifika villkor för utövande av sådana befogenheter i enlighet med den lagen.

När boutredningsmannen eller boutredningsmännen utövar sådana kvarstående befogenheter ska de emellertid respektera den lag som är tillämplig på arvet vad avser överföring av arvsegendomen, ansvaret för skulderna i arvsärendet och förmånstagarnas rättigheter, inklusive i förekommande fall arvinges rätt till accept av eller avstående från arvet samt i förekommande fall testamentsexekutorns befogenheter.

3. Utan hinder av punkt 2 får den domstol som utser en eller flera boutredningsmän enligt punkt 1 i undantagsfall, där den lag som är tillämplig på arvet är lagen i en tredjestat, besluta att ge dessa boutredningsmän alla de befogenheter som föreskrivs i lagen i den medlemsstat där de utses.

När boutredningsmännen utövar sådana befogenheter ska de emellertid i synnerhet respektera fastställandet av förmånstagarna och deras arvsrätter, inklusive deras rätt till en laglott eller anspråk gentemot dödsboet eller arvingarna enligt den lag som är tillämplig på arvet.

Artikel 30

Särskilda regler som fastställer begränsningar för eller påverkar arvskiftet med avseende på vissa tillgångar

Om lagen i den stat där vissa typer av fast egendom, vissa företag eller andra särskilda kategorier av tillgångar är belägna innehåller särskilda regler som med hänsyn till ekonomiska, familjerättsliga eller sociala förhållanden fastställer begränsningar för eller påverkar arvet med avseende på dessa tillgångar, ska dessa särskilda regler tillämpas på arvet i den utsträckning dessa regler enligt lagen i den staten är tillämpliga oavsett vilken lag som är tillämplig på arvet.

Artikel 31

Anpassning av sakrätter

Om en person åberopar en sakrätt som vederbörande har rätt till enligt den lag som är tillämplig på arvet och denna sakrätt är okänd i lagen i den medlemsstat där rätten åberopas, ska denna sakrätt, om det är nödvändigt och i möjligaste mån, anpassas till den närmast likvärdiga sakrätten enligt den statens lagstiftning med beaktande av de syften och intressen som den specifika sakrätten motiveras av och av den verkan den har.

Artikel 32

Samtidigt avlidna

När två eller flera personer vars arv regleras i olika lagstiftningar avlider under sådana omständigheter att det råder ovisshet om vem som avlidit först, och om dessa lagar har skilda bestämmelser eller saknar bestämmelser i denna situation, ska ingen av de avlidna ha någon arvsrätt till den andras eller de övrigas arv.

Artikel 33

Arv där arvinge saknas

I den mån det enligt den lag som är tillämplig på arvet enligt denna förordning saknas arvinge eller testamentstagare som utsetts i ett förordnande om kvarlåtenskap för samtliga tillgångar, och fysiska personer enligt den legala arvsordningen, ska den i enlighet därmed anvisade lagen inte utesluta rätten för en medlemsstat eller en enhet som den medlemsstaten utsett i detta syfte att i enlighet med sin nationella lagstiftning överta den del av kvarlåtenskapen som är belägen på dess territorium under förutsättning att borgenärerna har rätt att kräva att deras fordringar tillgodoses från alla tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen.

Artikel 34

Återförvisning

1. När det i denna förordning föreskrivs att lagen i en viss tredjestat ska tillämpas avses gällande rättsregler i det landet, däribland dess internationella privaträtt i den mån dessa regler hänvisar till

- a) lagen i en medlemsstat, eller
- b) lagen i en annan tredjestat som tillämpar sin egen lag.

2. Återförvisning ska inte tillämpas i fråga om den lagstiftning som avses i artiklarna 21.2, 22, 27, 28 b och 30.

Artikel 35

Grunderna för domstolslandets rättsordning (*ordre public*)

Tillämpning av en bestämmelse i lagen i en viss stat som anges i denna förordning får vägras endast om en sådan tillämpning är uppenbart oförenlig med grunderna för domstolslandets rättsordning (*ordre public*).

Artikel 36

Stater med mer än en rättsordning – territoriella lagkonflikter

1. I de fall den bestämda lagen enligt denna förordning är lagen i en stat som omfattar flera territoriella enheter som var och en har egna rättsregler för arv efter avliden, är det de interna lagvalsreglerna i den staten som ska avgöra vilken territoriell enhets rättsregler som ska tillämpas.

2. Om sådana interna lagvalsregler saknas ska

- a) varje hänvisning till lagen i den stat som avses i punkt 1, när det gäller att fastställa tillämplig lag i enlighet med bestämmelserna om den avlidnes hemvist, förstås som en hänvisning till lagen i den territoriella enhet där den avlidne hade hemvist vid sin död,
- b) varje hänvisning till lagen i den stat som avses i punkt 1, när det gäller att fastställa tillämplig lag i enlighet med bestämmelserna om den avlidnes nationalitet, förstås som en hänvisning till lagen i den territoriella enhet som den avlidne hade den närmaste anknytningen till,
- c) varje hänvisning till lagen i den stat som avses i punkt 1, när det gäller att fastställa tillämplig lag i enlighet med varje

annan bestämmelse som anger andra omständigheter som anknytningskriterier, förstås som en hänvisning till lagen i den territoriella enhet där dessa omständigheter föreligger.

3. Utan hinder av punkt 2 ska varje hänvisning till lagen i den stat som avses i punkt 1, när det gäller att fastställa tillämplig lag i enlighet med artikel 27, i avsaknad av interna lagvalsregler i den staten, förstås som en hänvisning till lagen i den territoriella enhet som testatorn eller de personer vilkas arv berörs av ett arvsavtal hade den närmaste anknytningen till.

Artikel 37

Stater med mer än en rättsordning – lagkonflikter avseende olika kategorier av personer

Med avseende på en stat som har två eller flera rättsordningar eller regelverk som är tillämpliga på olika kategorier av personer när det gäller arv, ska varje hänvisning till lagen i den staten förstås som en hänvisning till den rättsordning eller det regelverk som är tillämpligt enligt gällande regler i den staten. I avsaknad av sådana regler ska den rättsordning eller det regelverk tillämpas som den avlidne hade den närmaste anknytningen till.

Artikel 38

Icke-tillämpning av förordningen på interna lagkonflikter

En medlemsstat som omfattar flera territoriella enheter som var och en har egna rättsregler för arv behöver inte tillämpa denna förordning vid lagkonflikter enbart mellan lagarna i sådana enheter.

KAPITEL IV

DOMARS ERKÄNNANDE, VERKSTÄLLBARHET OCH VERKSTÄLLIGHET

Artikel 39

Erkännande

1. En dom som har meddelats i en medlemsstat ska erkännas i övriga medlemsstater utan att det krävs något särskilt förfarande.

2. Varje berörd part som tar upp frågan om huruvida en dom ska erkännas eller inte som huvudfrågan i en tvist, kan i enlighet med förfarandet i artiklarna 45–58 ansöka om att domen ska erkännas.

3. Om frågan huruvida en dom ska erkännas uppkommer som en prejudiciell fråga vid en domstol i en medlemsstat, får den domstolen avgöra frågan om erkännande.

Artikel 40

Skäl för att vägra erkännande

En dom ska inte erkännas om

- a) ett erkännande uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den medlemsstat där domen görs gällande,
- b) om det är en tredskodom eller en annan dom som har meddelats mot en utebliven svarande och svaranden inte har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräckligt god tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, såvida inte svaranden haft möjlighet att överklaga domen men underlåtit detta,
- c) om den är oförenlig med en dom som har meddelats i ett mål mellan samma parter i den medlemsstat där domen görs gällande,
- d) om den är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en annan medlemsstat eller i ett tredjestat i ett mål mellan samma parter och rörande samma sak, om den först meddelade domen uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där domen görs gällande.

Artikel 41

Ingen omprövning i sak

En dom som har meddelats i en medlemsstat får under inga omständigheter omprövas i sak.

Artikel 42

Vilandeförklaring av mål som rör erkännande

Om det vid en domstol i en medlemsstat görs gällande att en dom som har meddelats i en annan medlemsstat ska erkännas, får domstolen låta handläggningen av målet vila om ändring i domen har sökts genom ordinära rättsmedel i ursprungsmedlemsstaten.

Artikel 43

Verkställbarhet

En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den staten ska kunna verkställas i en annan medlemsstat sedan domen efter ansökan från en berörd part har förklarats vara verkställbar i sistnämnda medlemsstat i enlighet med förfarandet i artiklarna 45–58.

Artikel 44

Fastställande av domicil

För att i samband med förfarandet enligt artiklarna 45–58 kunna fastställa huruvida en part har domicil i den verkställande medlemsstaten, ska den domstol vid vilken talan väckts tillämpa den medlemsstatens interna lag.

Artikel 45

Lokala domstolars behörighet

1. En ansökan om verkställbarhetsförklaring ska göras vid den domstol eller den behöriga myndighet i den verkställande medlemsstaten som den medlemsstaten har meddelat till kommissionen i enlighet med artikel 78.
2. Den lokala behörigheten ska bestämmas utifrån domicilet för den part mot vilken verkställighet begärs eller utifrån den plats där verkställighet ska ske.

Artikel 46

Förfarande

1. Ansökningsförfarandet ska regleras av lagen i den verkställande medlemsstaten.
2. Sökanden ska inte åläggas att ha en postadress eller ett bemyndigat ombud i den verkställande medlemsstaten.
3. Ansökan ska åtföljas av följande handlingar:
 - a) En kopia av domen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas.
 - b) Det intyg som utfärdats av domstol eller behörig myndighet i ursprungsmedlemsstaten med hjälp av det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 47.

*Artikel 47***Underlåtenhet att inge intyg**

1. Om intyget enligt artikel 46.3 b inte har ingetts, kan domstolen eller den behöriga myndigheten bestämma en tid inom vilken det ska inges, eller godta en likvärdig handling eller, om tillgängliga uppgifter kan anses tillräckliga, befria sökanden från skyldigheten att ge in det.
2. Om domstolen eller den behöriga myndigheten begär det, ska en översättning av handlingarna ges in. Översättningen ska göras av en person som är behörig att göra översättningar i någon av medlemsstaterna.

*Artikel 48***Verkställbarhetsförklaring**

Domen ska förklaras vara verkställbar omedelbart efter fullgörandet av formaliteterna i artikel 46 utan någon förnyad prövning enligt artikel 40. I detta skede av förfarandet ska den part mot vilken verkställighet begärs inte ges tillfälle att yttra sig över ansökan.

*Artikel 49***Underrättelse om beslutet med anledning av ansökan om verkställbarhetsförklaring**

1. Sökanden ska snarast och i enlighet med det förfarande som anges i lagen i den verkställande medlemsstaten underrättas om det beslut som har meddelats med anledning av ansökan om verkställbarhetsförklaring.
2. Den part mot vilken verkställighet begärs ska delges verkställbarhetsförklaringen tillsammans med beslutet, såvida inte detta redan delgivits denna part.

*Artikel 50***Ansökan om ändring av beslutet med anledning av ansökan om verkställbarhetsförklaring**

1. Var och en av parterna får ansöka om ändring av beslutet med anledning av ansökan om verkställbarhetsförklaring.
2. Ansökan om ändring ska göras vid den domstol som den berörda medlemsstaten har meddelat till kommissionen enligt artikel 78.
3. Ansökan om ändring ska handläggas i enlighet med de bestämmelser som gäller för kontradiktoriska förfaranden.
4. Om den part mot vilken verkställighet begärs underlåter att inställa sig vid den domstol som handlägger ansökan om ändring, ska artikel 16 tillämpas även om denna part inte har domicil i en medlemsstat.

5. Ansökan om ändring av en verkställbarhetsförklaring ska göras inom 30 dagar efter delgivningen av denna. Om den part mot vilken verkställighet begärs har domicil i en annan medlemsstat än den där verkställbarhetsförklaringen meddelades, ska fristen för att söka ändring vara 60 dagar och löpa från den dag då beslutet delgavs honom eller henne, antingen personligen eller i hans eller hennes bostad. Fristen får inte förlängas på grund av långt avstånd.

*Artikel 51***Talan mot avgörandet med anledning av ansökan om ändring**

Mot det avgörande som meddelas med anledning av att ändringen har sökts får talan föras endast genom det förfarande som den berörda medlemsstaten har meddelat till kommissionen i enlighet med artikel 78.

*Artikel 52***Avslag på en ansökan om verkställbarhetsförklaring eller upphävande av verkställbarhetsförklaringen**

Den domstol vid vilken ansökan om ändring görs enligt artikel 50 eller artikel 51 får avslå en ansökan om verkställbarhetsförklaring eller upphäva verkställbarhetsförklaringen endast på någon av de grunder som anges i artikel 40. Den ska meddela sitt avgörande utan dröjsmål.

*Artikel 53***Vilandeförklaring av mål**

Den domstol som handlägger verkställighetsfrågan efter det att ändring har sökts enligt artiklarna 50 eller 51 ska efter ansökan från motparten låta handläggningen av målet vila, om verkställigheten av avgörandet i ursprungsmedlemsstaten skjuts upp på grund av att talan mot domen har förts.

*Artikel 54***Interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder**

1. Om en dom ska erkännas i enlighet med detta kapitel, ska ingenting hindra sökanden från att begära interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, enligt lagen i den verkställande medlemsstaten, utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring enligt artikel 48.
2. En verkställbarhetsförklaring ska automatiskt medföra att säkerhetsåtgärder får vidtas.

3. Så länge den i artikel 50.5 angivna fristen för att söka ändring av verkställighetsförklaringen inte har löpt ut och intill dess att beslut har meddelats med anledning av att ändring söks, får inga andra åtgärder för verkställighet än säkerhetsåtgärder vidtas mot gäldenärens egendom.

Artikel 55

Partiell verkställbarhet

1. Om en dom omfattar flera yrkanden och verkställbarhetsförklaringen inte kan meddelas för domen i dess helhet, ska domstolen eller den behöriga myndigheten meddela den i fråga om ett eller flera av dem.

2. Sökanden kan begära en verkställbarhetsförklaring som är begränsad till delar av en dom.

Artikel 56

Rättshjälp

Om sökanden i ursprungsmedlemsstaten helt eller delvis hade rättshjälp eller var befriad från kostnader och avgifter, ska denne vid en eventuell ansökan om verkställbarhetsförklaring vara berättigad till rättshjälp eller kostnads- och avgiftsbefrielse i största möjliga utsträckning enligt lagen i verkställighetsmedlemsstaten.

Artikel 57

Ingen säkerhet, borgen eller deposition

Ingen säkerhet, borgen eller deposition, oavsett dess benämning, får krävas av den part som i en medlemsstat ger in en ansökan om erkännande, verkställbarhet eller verkställighet av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat, på den grunden att denne är utländsk medborgare eller inte har domicil eller hemvist i den verkställande medlemsstaten.

Artikel 58

Ingen avgift eller skatt

Ingen avgift eller skatt som är beräknad efter tvisteföremålets värde får tas ut i den verkställande medlemsstaten vid ett förfarande som avser en verkställbarhetsförklaring.

KAPITEL V

OFFICIELLA HANDLINGAR OCH FÖRLIKNINGAR INFÖR DOMSTOL

Artikel 59

Godkännande av officiella handlingar

1. En officiell handling som har fastställts i en medlemsstat ska ha samma bevisvärde i en annan medlemsstat som den har i

ursprungsmedlemsstaten eller ett bevisvärde som är så jämförbart som möjligt, under förutsättning att detta inte uppenbarligen strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den berörda medlemsstaten.

En person som önskar använda sig av en officiell handling i en annan medlemsstat får begära att den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten fyller i det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2 och anger den officiella handlingens bevisvärde i ursprungsmedlemsstaten.

2. En klagan över en officiell handlingens äkthet, ska göras vid domstol i ursprungsmedlemsstaten och avgöras enligt den statens lagstiftning. En officiell handling som omfattas av klagomålet ska inte ha något bevisvärde i en annan medlemsstat innan klagomålet har avgjorts vid den behöriga domstolen.

3. Alla klagomål som gäller rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som upptagits i en officiell handling ska göras vid de domstolar som är behöriga enligt denna förordning och ska avgöras i enlighet med tillämplig lag enligt kapitel III. Den officiella handling som omfattas av ett klagomål ska inte ha något bevisvärde i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten i den relevanta frågan innan klagomålet har avgjorts vid den behöriga domstolen.

4. Om utgången av ett mål som handläggs vid en domstol i en medlemsstat är avhängig av en fråga som är av prejudiciell betydelse och som gäller de rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som upptagits i en officiell handling på arvsområdet, ska den domstolen ha behörighet att avgöra frågan.

Artikel 60

Officiella handlingars verkställbarhet

1. En officiell handling som är verkställbar i ursprungsmedlemsstaten ska efter ansökan från en berörd part förklaras vara verkställbar i en annan medlemsstat i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artiklarna 45–58.

2. Vid tillämpningen av artikel 46.3 b ska den myndighet som har fastställt den officiella handlingen efter ansökan från en berörd part utfärda ett intyg med hjälp av det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.

3. Den domstol vid vilken ansökan om ändring görs i enlighet med artikel 50 eller artikel 51 ska vägra att utfärda eller återkalla en verkställbarhetsförklaring endast om verkställighet av den officiella handlingen uppenbarligen strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den verkställande medlemsstaten.

Artikel 61

Verkställbarhet av förlikningar inför domstol

1. En förlikning som ingåtts inför domstol och som är verkställbar i ursprungsmedlemsstaten ska efter ansökan från en berörd part i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artiklarna 45–58 förklaras vara verkställbar i en annan medlemsstat.

2. Vid tillämpning av artikel 46.3 b ska den domstol som godkände förlikningen eller inför vilken den ingicks efter ansökan från en berörd part utfärda ett intyg med hjälp av det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.

3. Den domstol vid vilken ansökan om ändring görs i enlighet med artikel 50 eller artikel 51 ska vägra att utfärda eller återkalla en verkställbarhetsförklaring endast om verkställighet av förlikningen inför domstol uppenbarligen strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den verkställande medlemsstaten.

KAPITEL VI

EUROPEISKT ARVSINTYG

Artikel 62

Inrättande av ett europeiskt arvsintyg

1. Genom denna förordning inrättas ett europeiskt arvsintyg (nedan kallat *arvsintyget*) som ska utfärdas för användning i en annan medlemsstat och ha de verkningar som förtecknas i artikel 69.

2. Det ska inte vara obligatoriskt att använda ett arvsintyg.

3. Arvsintyget ska inte ersätta nationella dokument som används för liknande ändamål i medlemsstaterna. När det har utfärdats för användning i en annan medlemsstat ska arvsintyget emellertid även ha de verkningar som förtecknas i artikel 69 i den medlemsstat vars myndigheter utfärdade det i enlighet med detta kapitel.

Artikel 63

Arvsintygets syfte

1. Arvsintyget ska användas av arvingar, testamentstagare som har direkta rättigheter i arvet och testamentsexekutorer eller boutredningsmän som i en annan medlemsstat behöver åberopa sin ställning eller utöva sina rättigheter som arvingar eller testamentstagare och/eller sina befogenheter som testamentsexekutorer eller boutredningsmän.

2. Arvsintyget får i synnerhet användas för att visa en eller flera av följande omständigheter:

a) Ställningen och/eller rättigheterna för varje arvinge eller i förekommande fall varje testamentstagare som anges i arvsintyget liksom deras respektive arvslott.

b) Tilldelning av en specifik tillgång eller specifika tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen till arvinge eller i förekommande fall testamentstagare som anges i arvsintyget.

c) Befogenheter för den person som i arvsintyget anges som testamentsexekutor eller boutredningsman.

Artikel 64

Behörighet att utfärda europeiskt arvsintyg

Arvsintyget ska utfärdas i den medlemsstat vars domstolar är behöriga enligt artikel 4, 7, 10 eller 11. Utfärdande myndighet ska vara

a) en domstol enligt definitionen i artikel 3.2 eller

b) en annan myndighet som enligt nationell rätt är behörig att handlägga arvsärenden.

Artikel 65

Ansökan om arvsintyg

1. Arvsintyg ska utfärdas efter ansökan från en sådan person som avses i artikel 63.1 (nedan kallad *sökanden*).

2. Vid inlämning av ansökan får sökanden använda sig av det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.

3. Ansökan ska innehålla den information som förtecknas nedan, såvitt denna information är känd för sökanden och behövs för att den utfärdande myndigheten ska kunna intyga de omständigheter som sökanden vill ha bestyrkta, och ska åtföljas av alla relevanta handlingar antingen i original eller i form av kopior som uppfyller de villkor som krävs för att deras äkthet ska kunna fastställas, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 66.2:

a) Personuppgifter om den avlidne: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, kön, födelsedatum och födelseort, civilstånd, nationalitet, identifikationsnummer (om sådant finns), adress vid dödstillfället, dödsdatum och dödsort.

b) Personuppgifter om sökanden: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, kön, födelsedatum och födelseort, civilstånd, nationalitet, identifikationsnummer (om sådant finns), adress samt uppgifter om eventuell anknytning till den avlidne.

- c) Personuppgifter om sökandens företrädare om sådan finns: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, adress och bevis för status som företrädare.
- d) Personuppgifter om den avlidnes make, maka eller partner och i förekommande fall f.d. make, maka eller partner: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, kön, födelsedatum och födelseort, civilstånd, nationalitet, identifikationsnummer (om sådant finns) och adress.
- e) Personuppgifter om andra eventuella förmånstagare som utsetts i ett förordnande om kvarlåtenskap och/eller automatiskt: efternamn och samtliga förnamn eller organisationsnamn, identifikationsnummer (om sådant finns) och adress.
- f) Arvsintygets avsedda ändamål i enlighet med artikel 63.
- g) I förekommande fall, kontaktuppgifter för den domstol eller behöriga myndighet som handlägger eller har handlagt själva arvet.
- h) De omständigheter som i förekommande fall ligger till grund för sökandens krav på rätt till arvsegendom i egenkap av förmånstagare och/eller rätt att verkställa den avlidnes testamente och/eller rätt att förvalta den avlidnes kvarlåtenskap.
- i) Angivande av huruvida den avlidne hade upprättat ett förordnande om kvarlåtenskap; om varken originalet eller en kopia har bifogats, ska uppgifter lämnas om var originalet finns.
- j) Angivande av huruvida den avlidne hade ingått äktenskapsförord eller ett avtal avseende ett förhållande som kan ha jämförbar verkan med äktenskap; om varken originalet eller en kopia har bifogats, ska uppgifter lämnas om var originalet finns.
- k) Angivande av huruvida någon av förmånstagarna har avgett någon förklaring om accept av eller i förekommande fall avstående från arvet.
- l) En förklaring om att de uppgifter som ska styrkas, såvitt sökanden känner till, inte är föremål för någon tvist.
- m) Annan information som sökanden anser vara av intresse för utfärdandet av arvsintyget.

Artikel 66

Prövning av ansökan

1. Vid mottagandet av ansökan ska den utfärdande myndigheten kontrollera den information och de förklaringar och handlingar samt annan bevisning som sökanden tillhandahåller. Den ska självant göra de utredningar som krävs för att kontrollera de uppgifter som lämnats om detta föreskrivs eller är tillåtet i den lag som gäller för myndigheten eller uppmana sökanden att lämna ytterligare bevisning som myndigheten anser vara nödvändig.
2. Om sökanden inte har kunnat lämna kopior av de relevanta handlingarna som uppfyller de villkor som krävs för att deras äkthet ska kunna fastställas, får den utfärdande myndigheten besluta att godta annan form av bevisning.
3. Om detta föreskrivs i den lag som gäller för myndigheten och på de villkor som där fastställs, får den utfärdande myndigheten begära att förklaringar avges under ed eller genom försäkran om kända förhållanden i stället för en ed.
4. Den utfärdande myndigheten ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att informera förmånstagarna om ansökan om ett arvsintyg. Den ska, om detta är nödvändigt för fastställandet av de omständigheter som ska styrkas, höra berörda personer eller testamentsexekutorer eller boutredningsmän och göra offentliga tillkännagivanden som syftar till att ge andra eventuella förmånstagare möjligheten att åberopa sina rättigheter.
5. Vid tillämpning av denna artikel ska en medlemsstats behöriga myndighet på begäran ge den utfärdande myndigheten i en annan medlemsstat tillgång till information från i synnerhet fastighetsregister, folkbokföringsregister och register som avser handlingar och omständigheter som är relevanta för arvet eller för makarnas förmögenhetsförhållanden eller motsvarande förmögenhetsförhållanden som avser den avlidne, i de fall den behöriga myndigheten enligt nationell lagstiftning skulle ha rätt att ge en annan nationell myndighet tillgång till sådan information.

Artikel 67

Utfärdande av arvsintyg

1. Den utfärdande myndigheten ska utan dröjsmål utfärda arvsintyget i enlighet med förfarandet i detta kapitel när de uppgifter som ska styrkas har fastställts enligt den lag som är tillämplig på arvet eller enligt annan lag som är tillämplig på vissa delar av det. Den ska använda det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.

Den utfärdande myndigheten ska i synnerhet inte utfärda arvsintyget

- a) om ett klagomål har riktats mot de uppgifter som ska styrkas eller
- b) om arvsintyget inte skulle vara förenligt med ett beslut som omfattar samma uppgifter.

2. Den utfärdande myndigheten ska vidta alla åtgärder som krävs för att informera alla förmånstagarna om utfärdandet av arvsintyget.

Artikel 68

Arvsintygets innehåll

Arvsintyget ska innehålla följande information i den utsträckning som behövs för det ändamål som arvsintyget utfärdas för:

- a) Den utfärdande myndighetens namn och adress.
- b) Ärendenummer.
- c) De omständigheter som ligger till grund för den utfärdande myndighetens bedömning att den är behörig att utfärda arvsintyget.
- d) Datum för utfärdandet.
- e) Personuppgifter om sökanden: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, kön, födelsedatum och födelseort, civilstånd, nationalitet, identifikationsnummer (om sådant finns), adress samt uppgifter om eventuell anknytning till den avlidne.
- f) Personuppgifter om den avlidne: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, kön, födelsedatum och födelseort, civilstånd, nationalitet, identifikationsnummer (om sådant finns), adress vid dödstillfället, dödsdatum och dödsort.
- g) Personuppgifter om förmånstagarna: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn och identifikationsnummer (om sådant finns).
- h) Information om äktenskapsförord som den avlidne har ingått eller i förekommande fall ett avtal som den avlidne ingått avseende ett förhållande som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har jämförbar verkan med äktenskap samt information om makarnas förmögenhetsförhållanden eller motsvarande förmögenhetsförhållanden.
- i) Vilken lag som är tillämplig på arvet och de omständigheter som ligger till grund för fastställandet av vilken lag som är tillämplig.

- j) Uppgifter om huruvida det rör sig om arv enligt den legala arvsordningen eller en testamentarisk arvsordning enligt ett förordnande om kvarlåtenskap, inbegripet uppgifter om omständigheter som ligger till grund för de rättigheter och/eller befogenheter som tillkommer arvingarna, testamentstagarna, testamentsexekutorerna eller boutredningsmännen.
- k) I förekommande fall omnämnande av vilken typ av accept av eller avstående från arv som var och en av förmånstagarna har gjort.
- l) Uppgift om varje arvinges arvslott och i förekommande fall en förteckning över rättigheterna och/eller tillgångarna för varje arvinge.
- m) En förteckning över rättigheterna och/eller tillgångarna för varje testamentstagare.
- n) Begränsningarna när det gäller arvingarnas och i förekommande fall testamentstagarnas rättigheter enligt den lag som är tillämplig på arvet och/eller enligt ett förordnande om kvarlåtenskap.
- o) Testamentsexekutors och/eller boutredningsmannens befogenheter och begränsningarna av sådana befogenheter enligt den på arvet tillämpliga lagen och/eller enligt ett förordnande om kvarlåtenskap.

Artikel 69

Arvsintygets rättsverknningar

1. Arvsintyget ska ha rättsverknningar i alla medlemsstater utan att det krävs något särskilt förfarande.
2. Det ska antas att arvsintyget på ett korrekt sätt visar omständigheter som har fastställts enligt den lag som är tillämplig på arvet eller enligt annan lag som är tillämplig på vissa delar av det. Den person som i arvsintyget anges som arvinge, testamentstagare, testamentsexekutor eller boutredningsman ska antas ha den ställning som anges i arvsintyget och/eller vara innehavare av de rättigheter eller befogenheter som anges i arvsintyget utan några andra villkor för och/eller inskränkningar i dessa rättigheter eller befogenheter än de som anges i arvsintyget.
3. Varje person som utifrån den information som ges i arvsintyget gör betalningar eller överlåter egendom till en person som i arvsintyget anges som bemyndigad att ta emot betalning eller egendom ska anses ha gjort transaktioner med en person som är bemyndigad att ta emot betalning eller egendom, såvida inte personen insåg att innehållet i arvsintyget var felaktigt eller inte har kännedom om sådana felaktigheter på grund av grov oaktsamhet.

4. Om en person som i arvsintyget anges som bemyndigad att förfoga över arvsegendom förfogar över sådan egendom till förmån för en annan person, ska denna andra person, om denne agerar utifrån den information som ges i arvsintyget, anses ha gjort transaktioner med en person som är bemyndigad att förfoga över den berörda egendomen, såvida inte personen insåg att innehållet i arvsintyget var felaktigt eller inte har kännedom om sådana felaktigheter på grund av grov oaktsamhet.

5. Arvsintyget ska utgöra en giltig handling för registrering av arvsegendomen, i det relevanta registret i en medlemsstat utan att det påverkar tillämpningen av artikel 1.2 k och 1.2 l.

Artikel 70

Bestyrkta kopior av arvsintyget

1. Den utfärdande myndigheten ska behålla originalet av arvsintyget och ska utfärda en eller flera bestyrkta kopior till sökanden och till varje person som visar legitimt intresse.

2. Den utfärdande myndigheten ska, för de ändamål som anges i artiklarna 71.3 och 73.2, upprätta en förteckning över personer till vilka bestyrkta kopior har utfärdats i enlighet med punkt 1.

3. De bestyrkta kopior som utfärdas ska vara giltiga under en begränsad period på sex månader, vilket ska anges med förfalodatum på den bestyrkta kopian. I vederbörligen motiverade undantagsfall får den utfärdande myndigheten, genom undantag, besluta att giltighetstiden ska förlängas. Så snart som denna period har löpt ut ska varje person som innehar en bestyrkt kopia för att kunna använda arvsintyget för de ändamål som anges i artikel 63 ansöka om en förlängning av giltighetstiden för den bestyrkta kopian eller begära en ny bestyrkt kopia från den utfärdande myndigheten.

Artikel 71

Rättelse, ändring eller återkallelse av arvsintyget

1. Den utfärdande myndigheten ska på begäran av varje person som kan visa att den har ett legitimt intresse eller på eget initiativ rätta skrivfel i arvsintyget.

2. Den utfärdande myndigheten ska på begäran av varje person som kan visa att den har ett legitimt intresse eller, där denna möjlighet föreskrivs enligt nationell lag, på eget initiativ ändra eller återkalla arvsintyget, om det har fastställts att arvsintyget är felaktigt eller att enskilda uppgifter i det är felaktiga.

3. Den utfärdande myndigheten ska utan dröjsmål underrätta alla personer till vilka bestyrkta kopior av arvsintyget har utfärdats i enlighet med artikel 70.1 om korrigeringar, ändringar eller återkallelse av intyget.

Artikel 72

Rättsmedel

1. Beslut som fattas av den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 67 kan bestridas av varje person som har rätt att ansöka om ett arvsintyg.

Beslut som fattas av den utfärdande myndigheten i enlighet med artiklarna 71 och 73.1 a kan bestridas av varje person som visar legitimt intresse.

Klagomålet ska lämnas in till en rättslig myndighet i den medlemsstat där den utfärdande myndigheten är belägen, i enlighet med lagen i denna stat.

2. Om ett arvsintyg i samband med ett klagomål enligt punkt 1 skulle visa sig vara felaktigt, ska den behöriga rättsliga myndigheten korrigera, ändra eller återkalla arvsintyget eller se till att den utfärdande myndigheten rättar, ändrar eller återkallar arvsintyget.

Om vägran att utfärda ett arvsintyg i samband med ett klagomål enligt punkt 1 skulle visa sig vara omotiverad, ska den behöriga rättsliga myndigheten utfärda arvsintyget eller se till att den utfärdande myndigheten gör en ny bedömning av fallet och fattar ett nytt beslut.

Artikel 73

Hävning av arvsintygets rättsverkningar

1. Arvsintygets rättsverkningar kan hävas av

a) den utfärdande myndigheten, på begäran av varje person som kan visa att den har ett legitimt intresse, i avvaktan på en ändring eller återkallelse av arvsintyget i enlighet med artikel 71, eller

b) den rättsliga myndigheten, på begäran av varje person som har rätt att bestrida ett beslut som fattas av den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 72, i avvaktan på ett sådant bestridande.

2. Den utfärdande myndigheten eller i förekommande fall den rättsliga myndigheten ska utan dröjsmål underrätta alla personer till vilka bestyrkta kopior av arvsintyget har utfärdats i enlighet med artikel 70.1 om eventuell hävning av arvsintygets rättsverkningar.

Under hävningen av arvsintygets rättsverkningar får inga ytterligare bestyrkta kopior av arvsintyget utfärdas.

KAPITEL VII

Artikel 76

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Förhållandet till rådets förordning (EG) nr 1346/2000

Artikel 74

Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden ⁽¹⁾.

Legalisering eller annat liknande förfarande

Ingen legalisering eller annat liknande förfarande får krävas med avseende på handlingar som har utfärdats i en medlemsstat inom ramen för denna förordning.

Artikel 77

Information tillgänglig för allmänheten

Medlemsstaterna ska, i syfte att göra informationen tillgänglig för allmänheten inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område, förse kommissionen med en kort sammanfattning av sin nationella lagstiftning om arvsrätt och de nationella förfarandena rörande arvsrätt, inbegripet information om vilken typ av myndighet som har befogenhet i arvsfrågor och information om vilken typ av myndighet som har befogenhet att ta emot förklaringar om accept av eller avstående från arv, legat eller laglott.

Artikel 75

Förhållandet till gällande internationella konventioner

1. Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av internationella konventioner i vilka en eller flera medlemsstater är part när denna förordning antas och vilka gäller frågor som omfattas av denna förordning.

Medlemsstaterna ska också tillhandahålla faktablad med en förteckning över de handlingar eller den information som vanligtvis krävs för att registrera fast egendom som är belägen på deras territorium.

Särskilt de medlemsstater som är avtalslutande parter i Haagkonventionen av den 5 oktober 1961 rörande lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden ska fortsätta att tillämpa reglerna i denna konvention i stället för artikel 27 i denna förordning avseende testamentens och gemensamma testamentens formella giltighet.

Medlemsstaterna ska fortlöpande uppdatera denna information.

Artikel 78

Information om kontaktuppgifter och förfaranden

2. Utan hinder av punkt 1 ska denna förordning mellan medlemsstaterna ha företräde framför konventioner som har ingåtts uteslutande mellan två eller flera av dem, i den mån som konventionerna gäller frågor som regleras genom denna förordning.

1. Senast den 16 januari 2014 ska medlemsstaterna meddela kommissionen

3. Denna förordning ska inte hindra tillämpningen av konventionen av den 19 november 1934 mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge innehållande internationella privaträttsliga bestämmelser om arv, testamente och boutredning, ändrad genom en mellanstatlig överenskommelse mellan dessa stater av den 1 juni 2012, av de medlemsstater som är parter i konventionen, i den utsträckning som konventionen föreskriver

a) namn och kontaktuppgifter för de domstolar eller myndigheter som har behörighet att behandla ansökningar om verkställbarhetsförklaring i enlighet med artikel 45.1 och överklaganden av beslut med anledning av sådana ansökningar i enlighet med artikel 50.2,

a) regler avseende förvaltningen av dödsboet såsom anges i konventionen och medverkan av myndigheter i de fördragslutande staterna, och

b) de förfaranden för överklagande av avgörandet som meddelas med anledning av att ändring har sökts som avses i artikel 51,

b) enklare och snabbare förfaranden för erkännande och verkställighet av domar i samband med arv.

c) relevant information om de myndigheter som är behöriga att utfärda arvsintyget enligt artikel 64, och

d) de rättsmedel som avses i artikel 72.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om senare ändringar av denna information.

⁽¹⁾ EGT L 160, 30.6.2000, s. 1.

2. Kommissionen ska i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra de uppgifter som meddelas enligt punkt 1, med undantag av adresser och andra kontaktuppgifter för de domstolar och myndigheter som avses i punkt 1.a.

3. Kommissionen ska göra alla de uppgifter som meddelas enligt punkt 1 tillgängliga för allmänheten på annat lämpligt sätt, framför allt genom det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område.

Artikel 79

Upprättande och senare ändringar av den förteckning som innehåller den information som avses i artikel 3.2

1. Kommissionen ska på grundval av underrättelserna från medlemsstaterna upprätta den förteckning över andra myndigheter och rättstillämpare som avses i artikel 3.2.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om alla senare ändringar av informationen som denna förteckning innehåller. Kommissionen ska ändra förteckningen i enlighet därmed.

3. Kommissionen ska offentliggöra förteckningen och alla senare ändringar i *Europeiska unionens officiella tidning*.

4. Kommissionen ska på varje annat lämpligt sätt offentliggöra alla upplysningar som anmälts i enlighet med punkterna 1 och 2, särskilt genom det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område.

Artikel 80

Upprättande och senare ändringar av de intyg och formulär som avses i artiklarna 46, 59, 60, 61, 65 och 67

Kommissionen ska anta genomförandeakter om upprättande och senare ändringar av de intyg och formulär som avses i artiklarna 46, 59, 60, 61, 65 och 67. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.

Artikel 81

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 82

Översyn

Senast den 18 augusti 2025 ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen av denna förordning, med en utvärdering av eventuella praktiska problem som har uppstått i samband med parallella förlikningar som ingås utanför domstol i fråga om arvskiten i olika medlemsstater eller en förlikning utanför domstol som ingås i en medlemsstat parallellt med en förlikning som ingås inför en domstol i en annan medlemsstat. Rapporten ska vid behov åtföljas av förslag till ändringar.

Artikel 83

Övergångsbestämmelser

1. Denna förordning ska vara tillämplig på arv efter personer som avlidit på eller efter den 17 augusti 2015.

2. Om den avlidne före den 17 augusti 2015 hade valt vilken lag som skulle vara tillämplig på arvet, ska detta val anses giltigt, om det uppfyller villkoren i kapitel III eller om det är giltigt vid tillämpningen av den internationella privaträtt som var gällande då lagvalet gjordes, i den stat där den avlidne hade sin hemvist eller i någon eller några av de stater där den avlidne var medborgare.

3. Ett förordnande om kvarlätenskap som gjordes före den 17 augusti 2015 ska vara godtagbart och giltigt i sak och till formen, om det uppfyller villkoren i kapitel III eller om det är godtagbart och giltigt i sak och till formen vid tillämpningen av den internationella privaträtt som var gällande då förordnandet gjordes, i den stat där den avlidne hade sin hemvist eller i någon eller några av de stater där han var medborgare eller i den medlemsstat där den myndighet som handlägger arvet är belägen.

4. Om ett förordnande om kvarlätenskap gjordes före den 17 augusti 2015 i enlighet med den lag som den avlidne kunde ha valt i enlighet med denna förordning ska den lagen anses ha valts som den lag som är tillämplig på arvet.

*Artikel 84***Ikraftträdande**

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 17 augusti 2015, med undantag för artiklarna 77 och 78, som ska tillämpas från och med den 16 januari 2014, och artiklarna 79, 80 och 81, som ska tillämpas från och med den 5 juli 2012.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 4 juli 2012.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

A. D. MAVROYIANNIS

Ordförande
